

Mỹ Nhân Kiếp

Contents

Mỹ Nhân Kiếp	1
1. Quyển 1 - Chương 1	1
2. Quyển 1 - Chương 2	4
3. Quyển 1 - Chương 3	5
4. Quyển 1 - Chương 4	7
5. Quyển 1 - Chương 5	9
6. Quyển 1 - Chương 6	11
7. Quyển 1 - Chương 7	13
8. Quyển 1 - Chương 8	14
9. Quyển 1 - Chương 9	17
10. Quyển 1 - Chương 10	18
11. Quyển 1 - Chương 11	20
12. Quyển 1 - Chương 12	22
13. Quyển 1 - Chương 13	23
14. Quyển 1 - Chương 14	24
15. Quyển 1 - Chương 15	25
16. Quyển 1 - Chương 16	26
17. Quyển 1 - Chương 17: Đại Kết Cục	28
18. Quyển 2 - Chương 1	29
19. Quyển 2 - Chương 2	31
20. Quyển 2 - Chương 3	32
21. Quyển 2 - Chương 4	34
22. Quyển 2 - Chương 5	35
23. Quyển 2 - Chương 6	37
24. Quyển 2 - Chương 7	39
25. Quyển 2 - Chương 8	42

Mỹ Nhân Kiếp

Giới thiệu

Thể loại: Xuyên không, sủng thụ, nhất thụ nhất công, cường công cường thụ, công sủng thụ, HE. Vào một ngày mùa hạ, g

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/my-nhan-kiep>

1. Quyển 1 - Chương 1

Đầu mùa hạ, giờ ngọ, theo kiến trúc quý phải vào phòng truyền đến từng đợt âm thanh du dương.

Theo âm thanh tìm kiếm, chỉ thấy phòng luyện đàn trên lầu hai, một vị thanh niên khoảng mười tám tuổi đang thổi sáo.

Người thanh niên kia có một dung nhan cổ điển, mái tóc dài không trói buộc xỏa tùy ý trên vai, theo gió bay bay.

Mười ngón tay, tựa như bạch ngọc của tiên tử, có một loại trung tính xinh đẹp.

Bên cạnh là chiếc đại dương cầm nằm ngạo mạn. Cách đó không xa trên chiếc bàn bóng loáng là một cây violon được đặt ngay ngắn.

Mà ngồi ở giữa bàn, duy nhất một người nghe — ánh mắt nhắm lại, cái đầu mập mạp không ngừng gật gù!

Tướng mạo thập phần bình thường, dáng người không công mập mạp mạp mạp, cùng với phong tình hoàn toàn không biết thưởng thức đại sát phong cảnh!

Ta — đúng rồi, chính là cái tên mập mạp kia!

*

Hàn Nhã Thụ thổi xong một đoạn nhạc, chậm rãi đem cây sáo buông xuống, dựa vào cạnh đàn dương cầm, xoay lại hô, “A Bảo! Ta thổi được không?”

Ta bị gọi một tiếng bỗng bừng mộng tỉnh, ngẩng đầu dùng ống tay áo chà xát nước miếng, còn có chút ngơ ngác, “A — không sai a.”

Nhã Thụ nhất thời nhăn lại hàng mi duyên dáng, “Người lại nghe khúc nhạc của ta mà ngủ! Chẳng lẽ âm nhạc của ta giống bài hát ru con sao?!”

Ta nháy mắt mấy cái, xoay cái thắt lưng lười biếng nhồm dầy, “Ta không phải người có thể nghe âm nhạc nhã nhận được. Người cũng không phải không biết.”

“Đúng vậy! Người cũng chỉ có thể nghe cái loại nhạc đinh tai nhức óc mới có tinh thần!” Nhã Thụ rõ ràng bất mãn oán giận.

“Người biết mà còn nói ta? Sớm một chút có thói quen này không phải tốt lắm sao?” Ta lười biếng trả lời.

“Khả người là bằng hữu tốt nhất của ta thôi ~ người ta tưởng diễn tấu cho một mình người nghe a ~” Nhã Thụ thanh âm tình tứ mềm mỏng làm nũng tựa vào bàn mà nói.

Ta đứng lên, đứng ở phía sau hắn, theo túi tiền lấy ra một dây cột tóc, lung tung đem mái tóc dài của hắn trát cột lên.

Nói thật, cột thật sự kém. Bất quá, Nhã Thụ vốn có vài phần hương vị ngây thơ.

“Ta nói Nhã Thụ, người thực nên sinh là nữ hài tử.” Ta cau mày nhìn người trước mắt so với nữ tử còn muốn xinh đẹp hơn vài phần.

“Nói cũng phải.” Nhã Thụ đột nhiên bật cười, lộ ra một loạt hàm răng.

[ái!] ta ở trong lòng thở dài. “Người chuyên nghiệp là đàn violon đi, như thế nào tại quay sang nghề phụ thổi sáo? Nếu như bị lão gia biết, nhất định sẽ trách người. Mà nếu cho lão sư vĩ đại của người biết, nhất định sẽ khốc đi.”

Chúng ta đều suy nghĩ hình tượng lão nhân khốc kêu “Như vậy sẽ đập hư một bộ dáng vị diễn tấu gia” thiên tài, đồng thời bật cười. Bất quá ta cười lộ lên ánh mắt đều biến thành một khối mờ, nào có như Nhã Thụ ngàn loại phong tình một phần vạn a.

*

“Khẩu khẩu.”

Ta nâng nâng mi, “Đến giờ. Người nên xuất phát.”

Nhã Thụ mân mê cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận, “thật bận rộn a ~”

“Đúng vậy. Ai kêu người nổi danh như vậy, nơi nơi đều mời người diễn xuất?” Ta không tình nguyện phụ giúp hẳn hướng ra phía ngoài đi.

“A, cây sáo của ta!”

Ta uốn éo đầu, chớp mắt, cây sáo nguyên bản nằm ở trên bàn đang di động đến không trung, tiếp theo tiến tới, liền rơi vào trong tay của ta.

“A Bảo hảo bổng!” Nhã Thụ thập phần vỗ tay cổ động, “Mặc kệ nhìn đến bao nhiêu lần, vẫn là làm cho ta cảm thấy bất khả tư nghị a!”

“Không có gì. Bất quá là một chút công năng nho nhỏ đặc dị thôi.”

“Làm sao không có gì a ~~ ta là thực hâm mộ.” Ánh mắt Nhã Thụ thiên chân vô tà là bảo thạch tối trân quý.

Ta mỉm cười, “Cũng chỉ có người nghĩ như vậy.” Trong đầu của ta lại thoáng hiện gia đoạn hắc ám kia.

“A, chúng ta nhanh lên!”

Nhã Thụ thanh âm mang lời ta từ mây mù bưng bít, “Đi thôi.”

**

Đi lên phi cơ.

Khoang hạp nhất.

Ta ngồi ở bên người Nhã Thụ.

“Vừa rồi tiếp viên hàng luôn luôn nhìn người.” Ta cười trêu chọc hẳn.

“A nha, hảo chán ghét. Ta tối không thích giống động vật trưng bày mà nhìn vào.” Nhã Thụ xoay xoay thân mình oán giận.

“Người là thực hi hữu a — trên đời duy nhất” Ta nắm lên lũ tóc đen của hẳn ở trong tay thưởng thức.

“A Bảo cũng là duy nhất a, trên đời rốt cuộc tìm không ra Phạm Gia Bảo thứ hai!” Nhã Thụ mỉm cười giống đứa nhỏ.

Tâm của ta buộc chặt.

“Ta sẽ bảo vệ người.” [dùng toàn bộ sinh mệnh ta.]

“Ta không cần bảo hộ. Ta cũng không phải đứa nhỏ, cũng không phải hàng dễ vỡ. Đừng để ý nhiều như vậy được không?” Nhã Thụ cười bả đầu dựa vào ta, “Ta mệt nhọc.”

“Ngủ như vậy không thoải mái, không bằng.....” Ta hảo tâm đề nghị.

“Không cần, bả vai A Bảo cũng rất tốt lắm.” Nhã Thụ nhắm mắt lại.

[có phải hay không rất nhiều thật, cho nên mềm?] ta khoe miệng cười, nhìn vào long mi thật dài của hẳn
[ta sẽ bảo vệ người.]

pass chap 2:

Ta là hoa anh túc gây mơ

Chúc các vị thần sống cạn cốc

Kẻ tỉnh người mê đều ngon giấc

Đầu gối vào lòng hoa ngủ say

Giấc mơ ta chắc ngẫu nhiên hay

Nên vẽ đẹp tuyệt trần nở rộ

2. Quyển 1 - Chương 2

“A, đau quá!” Ta vỗ về đầu gối xuống.

[người này là chỗ nào?— Nhã Thụ đâu?—!]

Ta giãy dụa đứng lên, đầu đầu thiếu chút nữa làm cho ta lại ngã sấp xuống.

“Nhã Thụ! Nhã Thụ! Người ở đâu?!”

Ta kêu to, thanh âm tiếng vọng ở trong rừng.

Một lần, lại không có người trả lời.

Ta chưa từ bỏ ý định một bên kêu to, nghiêng ngả lão đảo ở bốn phía tìm.

[không có! Nơi nơi đều không có!]

Ta không tìm thấy tung tích Nhã Thụ.

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Ta mệt nhọc ngã dúi vào thân cây, gối xuống.

Ta cùng Nhã Thụ đi theo nhân viên của chuyên cơ, Nhã Thụ ngủ, sau đó —

Phi cơ gặp loạn lưu, không không chế được.

Phi cơ rất nhanh rơi xuống!

Ta nhớ rõ lúc ấy dùng hết toàn bộ ý chí lực siêu năng khai hỏa toàn bộ, thăm nghĩ bảo hộ Nhã Thụ!

Chờ ta tỉnh lại đã đến nơi này, mà Nhã Thụ mất tích

Ta lại khởi động thân mình.

Đầu vẫn là rất đau, bất quá không có xuất huyết.

Ta hôn mê vài ngày?

Ta không thể để người bên ngoài biết được ta có siêu năng lực.

Mỗi khi ta sử dụng quá độ sẽ như vậy.

Qua một lần, ta suốt một tháng không thể sử dụng siêu năng lực. Lần này, ít nhất cũng phải mất thời gian dài như vậy đi.

Việc cấp bách, chính là tìm được Nhã Thụ!

Ta sờ soạng hướng địa phương có ánh sáng đi đến.

Cây cối dần dần thưa thớt, trước mắt dần dần trống trải.

Sau đó, ta nhìn thấy — một tòa trang viện.

Đây là cái địa phương gì? Lưu hành kiến trúc giả cổ sao?

Ta đi đến gần.

Chợt thấy một cái cửa mở ra, bên trong một nhân ảnh nho nhỏ có lẽ là phó dịch đi ra.

[nếu nhà giả cổ thì người sống trong nhà cũng phải cổ trang cho hợp lý—]

Ta thừa dịp hẩn chưa chuẩn bị, theo chỗ chân tường vụng trộm đi vào cửa.

**

[cho ta chết đi!~~]

Ta ghen hòng nhìn trần trời vào dãy trường cột được trạm trở khéo léo, hoa văn uốn lượn.

Ta xoay người định đi ngọc sau, nhìn thấy hai cô gái xinh đẹp mặc đồ như nha hoàn hi hi ha ha đi đến.

Ta nuốt nuốt nước miếng, vì mình gặp phải chuyện chuyện bất an.

[không thể nào -]

Ta vụng trộm, nhẹ nhàng từ chỗ này đi đến chỗ khác.

“Người xem, cảnh trí rất đẹp.” Một th anh âm nam tử trầm thấp mà khêu gợi xa xa truyền đến.

Ta lặng lẽ đi tới, trốn đi.

“Vâng rất đẹp.”

Cái thanh âm mềm nhẹ tao nhã kia — ta vĩnh viễn sẽ không nhận sai!

Ta mạnh mẽ chạy từ chỗ trốn đi ra: “Nhã Thụ thiếu gia!”

Tiếp theo đó, ta đã bị một cổ khí đánh nghiêng ngã.

3. Quyển 1 - Chương 3

“Thiếu gia! Nhã Thụ thiếu gia!” “Thiếu gia! Nhã Thụ thiếu gia!” Ta giầy dựa đứng lên, hướng tới con người xinh đẹp kia.

Trước khi ta đụng vào vạt áo hắn, nam tử đứng bên Nhã Thụ tiến lên, ngăn trở đường đi của ta, ống tay áo vừa lật, ta lại lặn qua một bên.

“Tên quái dị này!” Nam nhân kia quát.

“Phi phi phi!” Ta phun điệu miệng đầy bụi đất, ngẩng đầu.

“Nhã Thụ thiếu gia! Ta luôn luôn tại tìm người a! Người —” Ta kinh ngạc tròn tròn mắt, “Người như thế nào mặc vào nữ trang đến đây?! Người là nam a!”

Tên kia động thủ — không, động tay áo nói, “Hắn mặc nữ trang không phải càng thích hợp sao?”

Không phải vấn đề này!

Ta hoảng sợ nhìn thiếu gia một thân y phục màu trắng, trên đầu cắm châu sa. Chớp mắt, càng thấy rõ nam nhân đã hai lần ném ta đi.

Người nọ rất cao, dáng người cao gầy. Một thân hắc y thể hiện ngạo khí. Mà khuôn mặt kia —

Là khuôn mặt mọi nam nhân đều hâm mộ đi.

Lưỡng đạo mày kiếm trầm thấp, đôi mắt dài nhỏ, ánh mắt lợi hại. Khóe mắt hơi hơi hướng về phía trước khơi mào, vẻ mặt dường như hơn vài phần khiêu khích. Cái mũi cao thẳng, bạc thần hữu hình.

Khuôn mặt khiến nữ nhân chạy theo như vịt.

Bất quá hiện tại không phải thời điểm thưởng thức tuấn nam.

“Thiếu gia! Người không biết ta sao?! Ta là A Bảo a!” Ta hướng về phía Nhã Thụ kêu to.

Nhã Thụ nhăn mặt nhíu mi, sườn trăn thủ, “Thực xin lỗi.....”

Tâm của ta trầm xuống.

“..... Ta biết người sao?”

“Thiếu gia! Người tái cố gắng ngẫm lại! Ta là Phạm Gia Bảo, người là Hàn Nhã Thụ! Chúng ta cùng nhau đi Italia tham gia diễn tấu đàn violon!.....”

Nhã Thụ thật sâu khóa khỏi đôi mi thanh tú, “..... Ta nghĩ không nhớ! Ta....” Ôm lấy đầu!

Nam nhân kia tiến tới đỡ Nhã Thụ: “Nếu khổ sở không cần phải cố! Người tới!” – Hấn cao giọng gọi – “Đem Hình nhi cô nương về ốc.”

Hai nha hoàn xinh đẹp tiến lên, một trái một phải, đỡ lấy Nhã Thụ đi xuống.

Ta nhảy dựng lên, bổ nhào lên nam nhân kia, tay chân cũng hướng vào hấn: “Người đem thiếu gia đi đâu?! Hấn mới không phải Hình nhi cô nương! Đem thiếu gia trả lại cho ta!”

Nam nhân chán ghét vùng ra.

Ta chưa từ bỏ ý định, nhào vào công kích hấn.

“Đồ quái dị không biết tự lượng sức!” Nam nhân ác độc nói xong, nhấc chân, đem ta đá vào bụi hoa.

Tay và mặt ta bị bụi gai cào xước, lửa giận càng bốc cao.

Ta tùy tay bốc một nắm đất nhấm vào khuôn mặt tuần tú của hấn ném tới.

Nam nhân nhất thời không tránh kịp, nhắm hai mắt.

Ta nhân cơ hội nhào tới, há mồm cắn tay hấn.

Nam nhân ăn đau đem ta kéo ra, vùng tay.

Ta trong gang tấc tránh được, lăn một vòng, gốc cây nhỏ gần đó bị khí lực bổ làm hai, ngã xuống.

Ta bị dọa cho một thân mồ hôi lạnh, tay chân đã muốn chạy trốn, đã không còn kịp nữa rồi.

Nam nhân hai mắt đỏ ngầu, kéo cổ áo ta xé rách lên cao.

“Tên quái dị này thật to gan a!”

Ta thấy mạng nhỏ bị đe dọa, giờ tay xin tha: “Đại hiệp tha mạng! Ta không dám!”

Nam nhân kia giận đến nghiến răng, một bộ biểu tình muốn đem ta băm thây vạn đoạn làm ta mồ hôi lạnh chảy dài: “Đại hiệp, tái sinh khí sẽ không soái!” (mỹ nhân giận vẫn đẹp)

Nam nhân kia lập tức biến sắc, nhưng cũng thu ý giết ta, quăng xuống.

Ta vội tránh xa, ôm yết hầu ho khù khụ.

“Người tới!”

Ta lập tức kêu lớn: “Không nên đuổi ta đi!”

Nam nhân hung hăng trừng mắt nhìn ta: “Đem cái đầu heo này dẫn đi, để hấn làm ở sài phòng đun nước, đem cái thân mỡ này gây đi cho ta!”

[Bảo ta trư!] Ta oán hận trong lòng ‘lịch sự ân cần’ hỏi han mười tám đời tổ tông của hấn. [Quân tử báo thù mười năm chưa muộn. Chờ siêu năng lực của ta phục hồi, xem ta thể nào thu thập người!!]

Một lão nhân gần sáu mươi tuổi không biết từ chỗ nào ‘phiêu’ ra nói với ta: “Đứng lên!”

[Ha ~ ngay cả cái lão nhân tướng mạo cũng không tồi, nhà này thật đúng chú trọng bề ngoài a ~~]

Lão nhân khinh thường đảo mắt nhìn ta: “Đem cái giẻ rách trên người người vứt đi cho ta, còn có đầu tóc, không giống người!”

[Ta cũng không phải loại người cổ lỗ như lão, để tóc dài làm chi?! Hơn nữa, mập mà để tóc dài trông đẹp mặt sao?]

Lão nhân muốn nhốt ta trong sài phòng, ta liền gọi lão: “Bắt ta làm việc không sao nhưng phải cho ta ăn cơm! Nếu không ta không có khí lực làm việc! Các người trang viên lớn như vậy, không muốn truyền ra có người chết đói đi!”

Lão nhân chán ghét nhìn ta: “Người một thân toàn thịt, có đói mười bữa tám ngày cũng không chết!” – Dừng một chút – “Chúng ta sẽ không bỏ đói hạ nhân, nhưng người phải người ăn ít. Sáng mai người đi bỏ củi cho ta, còn phải chẻ mười bó, nếu không đừng hòng nghỉ ngơi!... nhĩ hảo – “ – Lão cười ác – “Hôm nay nên hảo hảo nghỉ ngơi đi!” Xoay người rời đi.

Ta đánh giá một chút sài phòng, bần bần! Đương nhiên ko phải loại giường này nọ.

Trong bóng đêm, ta giống như gặp cái gì đi qua –

Ta đẩy mạnh cửa phòng để ánh trăng chiếu vào.

Ta ở một góc bụi mà nằm xuống, cuộn mình lại.

“Thiếu gia, chờ ta. Ta sẽ cứu người – mang người trở về...”

Ta thiếp đi dưới ánh trăng.

4. Quyển 1 - Chương 4

Ngày hôm sau không thương lượng, lão nhân liền lay ta dậy.

“Người là trư lười, còn ngủ! Nhanh lên đứng lên ăn điểm tâm! Sau đó liền đi làm việc cho ta!”

Ta nhu nhu cái mông đau.

[Từ lão đầu! Người chờ đó!]

[Thật là, toàn thân đều đau, cái mông thì đau dữ dội.]

Ta theo lão nhân đi vào phòng bếp, bên trong không có người nào, chỉ có một bãi đồ ăn.

[Gặp quỷ, Một đầu bếp nấu ăn cũng xinh đẹp đến khiến cho mấy phu nhân hiện đại phải tự sát.]

“Hắn là mới tới!” Lão nhân nói. Lập tức lại hỏi ta, “Người tên là gì?”

“Phạm Gia Bảo.” Ta đáp.

“Bảo? Còn không kém trư nhều lắm.”

Ta nắm chặt quyền, nhịn xuống ý muốn đánh hắn thành đầu heo!

“Kêu hắn Tiểu Phạm. Hắn rất béo, trang chủ không thích, cho nên người cho hắn ăn cơm trắng dưa muối là tốt rồi. Tuyệt đối đừng cho hắn ăn thịt! Cơm cũng không nên cấp nhiều. Ai biết hắn có giống trư hay không, chỉ cần ăn cơm trắng cũng sẽ béo.”

[Từ lão đầu! Ta xé rách miệng người!!]

Nếu lời nói là đánh năm phân, ta sẽ đem hắn đâm không còn hình dạng.

Nữ đầu bếp cao thấp đánh giá ta trong chốc lát, xoay người bới một chén cơm, mặt trên đáng thương thả hai ba phiến dưa muối, “Ra bên ngoài ăn đi! Ở tại chỗ này sẽ hỏng khẩu vị mọi người!”

[Nhà này cùng một ruột với nhau!] lòng ta thầm kêu.[thiếu gia, ta nhất định phải đem người cứu khỏi nơi này!]

**

Ăn cơm, vẫn rất đói. Kỉ bá — chính là người ác độc, sát ngàn đao, lão nhân miệng thoỉ nên xuống địa ngục vĩnh không siêu sinh — ném cho ta kiện xiêm y cũ, ném ta vào sâu trong rừng.

Có một cái cọc lớn, căng một tấm bạt lớn- phía dưới là một đồng củi lớn.

“Hôm nay người đem toàn bộ chẻ hết cho ta.” Chia chia dòng suối nhỏ xa xa, “Lại đi nấu nước, đưa đến phòng bếp có mười hủ nước.” Hắn ác ý cười cười, “Mười hủ nha, không nhiều không ít.....”

Ta xem xét chuôi búa này, tưởng tượng dùng nó đem Kỉ lão nhân đầu chém thành hai nửa.

“Ta đã biết.” Ta trả lời.

Chờ lão nhân rời đi, ta cuộn ống tay áo lên, hít sâu —

Đem cây gỗ dựng thẳng, ta hai tay nắm chặt búa, một búa đánh xuống, củi lên tiếng trả lời ngã ra hai phía.

[xem ra ta có thiên phú bổ củi ~~]

Sau một lúc lâu, không bao lâu cơ hồ đã quên khổ. Ở trong này lao động gân cốt, chỉ chốc lát sau, thân thể liền kháng nghị mãnh liệt. Đầu vai nâng không dậy nổi, bàn tay lại hồng lại sưng.

Ta than thở ngồi dưới đất.

Củi mới bổ một phần ba.

**

Bỗng nhiên, chỉ thấy một thân hồng y, nữ hài tử đáng yêu mang lồng cơm đi tới.

“Ăn cơm!” Nàng thanh thanh thúy thúy cổ họng hô.

Giữa trưa a —

Ta ngẩng đầu nhìn trời, mới phát hiện ngày đã sớm chính ngọ, thái dương vô tình mãnh liệt tỏa nhiệt, mà quần áo của ta ướt đầm từ lâu.

“Còn đứng ở dưới làm gì? Đem áo đến đây đi.” Tiểu cô nương đối ta mỉm cười.

[thật sự là khó được. Cư nhiên còn có người không kỳ thị hình dạng của ta.]

Ta gượng mình đứng lên, vịn phần gian nan đi đến cách nàng.

“Lại đây a!” Nàng hô, đối ta vẫy vẫy tay nhỏ bé trắng nõn nộn.

Ta chần chờ, đi đến nàng bên cạnh.

“Ngồi đi!” Nàng một phen giữ chặt tay áo của ta, làm cho ta ngồi xuống.

“Đói bụng sao? Ăn cơm đi.” Nàng theo rồ lấy ra cơm canh.

[Ân, cơm trắng một chén, rau xanh, đậu giã, còn có một chén canh mướp. So với buổi sáng phong phú hơn nhiều. Xem ra lời nói không làm đói chết hạ nhân là thiệt. Bất quá một chén người là thật—]

“Người suy nghĩ cái gì? Nhanh ăn đi!” Tiểu cô nương thúc giục ta.

Ta nghe lời cầm lấy chén bắt đầu ăn.

Quả thật là đói bụng.

Tiểu cô nương xem bộ dáng ta ăn lang thôn hỏ yết, phốc xích cười, “Chậm một chút, lại không có người giành của.”

[Là người bảo ta mau không phải sao?]

Nàng nâng má oai đầu, “Ta gọi Tiểu Đào. Người? Như xưng hô thế nào? Bọn họ nói gọi người Tiểu Phạm.”

Ta uống canh, thở hắt ra, “Thiếu gia bảo ta A Bảo.”

“A Bảo? Người năm nay nhiều?”

Ta liếc mắt nàng một cái, “Hai mươi hai.”

“Phải không?!” Nàng mở to hai mắt, “Ta năm nay mười lăm. Như vậy tốt rồi, ta về sau kêu người A Bảo ca!”

Ta không khỏi mỉm cười, “Bọn họ đều chán ghét ta, như thế, người sẽ không khinh thường ta sao?”

“Ai nha, này có thể nói là trang chủ này cổ quái đi. Liền thích thu thập tuần nam mỹ nữ. Tưởng thiếu chút nữa không vào được. Mà nơi này đãi ngộ so với địa phương khác cao rất nhiều nha.”

“Trang chủ — hấn gọi cái gì?”

“Người không biết!!” Tiểu Đào kinh ngạc giương cái miệng nhỏ nhắn.

“Ta là người bên ngoài, đến nơi đây không được vài ngày.” Ta giải thích nói.

“Là như thế này a.” Tiểu Đào gật gật đầu.“ Trang chủ chúng ta tên là Trác Bất Phàm, mà chỗ thôn trang này, chính là Thiên Cảnh sơn trang lòng lẫy nổi danh!”

[Thiên thượng nhân gian, nhân gian tiên cảnh sao?]

“A, nghe nói người là vì Hình Nhi cô nương đến?”

Ta nhú mày,“Không phải cô nương. Hấn là Nhã Thụ thiếu gia của ta.”

“Cái gì cũng tốt.” Tiểu Đào le lưỡi.“Cái kia — Nhã Thụ thiếu gia là ba ngày trước bị trang chủ nhốt được, dường như là bị thương, đánh mất trí nhớ. Bởi vì hấn phi thường xinh đẹp, trang chủ liền đem hấn lưu lại.”

[cùng ta đoán giống nhau.]

“Trác Bất Phàm đối hấn được không?” Ta hỏi.

“A nha, không thể trực tiếp kêu tục danh trang chủ!” Tiểu Đào mọi nơi nhìn sang,“Để ý bị đánh nga.”“Trang chủ tính tình không lớn, võ công lại cao cường, hơi không cẩn thận sẽ —” Tiểu Đào lấy tay ở trên cổ một chút.

[nga ~ ta đây có thể sống đến bây giờ thật đúng là mệnh đại.]

“Trang chủ đối Hình Nhi cô — công tử tốt lắm.” Tiểu Đào đối ta an ủi cười cười.

Ta buông chén cơm,“Ta ăn xong rồi.”

“Có đủ hay không a? Bằng không lần tới ta trộm món ăn cho người.”

“Kia như thế nào hảo. Vạn nhất làm liền lụy phiền hà tới người.”

Tiểu Đào nhíu cười mỉa mắt,“A Bảo ca kỳ thật là người tốt a. Những người đó chỉ biết xem bề ngoài, đầu là người ngu ngốc.”

Ta thực thích tiểu nha đầu ngay thẳng đáng yêu này,“Thời điểm không còn sớm, ta còn phải làm việc tiếp. Người cũng còn có việc đi.”

“à nga!” Tiểu Đào nhảy dựng lên, vỗ vỗ quần áo,“Đến thời điểm ăn cơm chiều, ta lại đến gọi người!”

“Cảm tạ.”

Ta nhìn theo nàng rồi đi.

Hít sâu vào. Ta nói cho chính mình nên nhẫn nại.

Hôm nay ta chịu khổ, ngày khác ta sẽ nhất nhất đòi lại!

5. Quyển 1 - Chương 5

Nấu nước là việc gian khổ nhất

Ta lắc lắc lắc lắc không biết quăng ngã bao nhiêu lần, mới nắm giữ kỹ xảo gánh nước.

Chờ ta hoàn thành ngày nhiệm vụ đầu tiên, cũng đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Còn không chợ mất bao lâu, ta lại bị Kỉ bá — Kỉ lão nhân!— đá tỉnh.

Ta mất hảo đại lực khí mới khắc chế trụ chính mình không đi đoá hấn cái kia chân.

Công tác thực khổ, toàn thân cao thấp mỗi khối xương cốt trên cơ thể đều nghiêm trọng kháng nghị.

Hảo hữu duy nhất nha hoàn Tiểu Đào đáng yêu đến thăm.

Cho ta ăn hảo, ngẫu nhiên còn trộm quả đào hay cái gì lại. Nàng nói cho ta biết tình huống thiếu gia —
[Thiếu gia a, người chừng nào thì nhớ rõ ta?—]

Còn có sự kiện đáng vui mừng chính là ta có thể cảm thấy siêu năng lực đang chậm rãi khôi phục.

Ta không vội mà dùng nó.

Hiện tại sử dụng chỉ biết đem thời gian khôi phục hoàn toàn tha dài.

Ta cần rằng chịu đựng.

Trên đầu gối ta ghi lại ủy khuất của mình.

[không có giấy, dùng phương pháp này cũng không sai! Ta sẽ ghi hận a —]

Cứ như vậy qua mười ngày, ta cứ nhiên nhìn lại. Người gầy đi, quần áo cũng trở nên rộng thùng thình. Bất quá coi như có tinh thần, công việc hoàn thành tốc độ nhanh hơn.

Hôm nay buổi tối, ta rốt cục có cơ hội đi gặp Nhã Thụ thiếu gia.

**

Ta theo lời Tiểu Đào nói cho ta biết theo đường nhỏ mà đi, lại ở hoa viên phụ cận nghe được thanh âm Nhã Thụ — còn có cái thanh âm quỷ chán ghét kia!

“Đêm nay ánh trăng thật đẹp.”

“Đúng vậy.”

“Bất quá, người đẹp hơn —”

Ta lập tức lao ra đi, bắt lấy ma trảo Trác Bất Phàm, “Người sẽ đối thiếu gia làm cái gì?!”

Trác Bất Phàm nhất thời chưa chuẩn bị, bị ta đánh tới, mày kiếm dựng thẳng.

“Là người! Vài ngày không gặp, người có khỏe không?” Nhã Thụ thanh âm ôn nhu đã cứu mạng nhỏ ta.

“Thiếu gia! Người nhớ tới ta sao?!” Ta kêu to bắt lấy tay hắn.

Nhã Thụ có vẻ có chút nao núng, “Đối, thực xin lỗi, người có thể buông tay không?”

Ta giận tái mặt, “Người vẫn không nhớ tới đến ta.”

Nhã Thụ gặp ta khổ sở, không đành lòng nói, “Thực xin lỗi a.”

Trác Bất Phàm nặng nề mà khụ một tiếng, đem Nhã Thụ lăm đến trong lòng, “Người này người quái dị như thế nào lại chạy tới?! Dám lấy bàn tay bẩn mà nắm tay Hình Nhi của ta?!”

Ta nhảy dựng lên, “Người còn nói!” Ta chỉ vào mũi hắn, “Người thành thật khai ra, người đối Nhã Thụ thiếu gia làm cái chuyện xấu gì!!”

Nhã Thụ vẻ mặt giật mình, ngẩng đầu nhìn hướng Trác Bất Phàm, “Người sẽ đối ta làm chuyện xấu sao?”

Trác Bất Phàm lập tức đổi vẻ mặt tươi cười [tuy rằng ta không nghĩ thừa nhận, bất quá thật đúng là Man Khê gọi], “Sao lại như thế. Chính cái gọi ‘Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu’, ta đối với người đầy cõi lòng ái mộ, chỉ mong thân cận người a.”

“Thiếu gia, người trăm ngàn không cần mắc mưu! Hắn chính là muốn chiếm tiện nghi người! Các người đều là nam, hắn không có khả năng thiết tình đối với người! Hắn chính là tưởng ngoạn ngoạn người! Về sau chịu khổ cũng là người a!” [ai quản hắn anh tuấn như thế nào, cười gọi cảm như thế nào, bảo hộ Nhã Thụ là suy tính thứ nhất của ta!]

“Người câm miệng cho ta!” Trác Bất Phàm thẹn quá thành giận quát. Lại bày ra bộ dáng dụ dỗ thắm thiết đối Nhã Thụ nói, “Không thích nghe người này nói bậy.”

Nhã Thụ nhướng mi, đẩy thủ Trác Bất Phàm ra, “Không còn sớm, ta đi trước nghỉ ngơi.” Nói xong xoay người liền ly khai.

Trác Bất Phàm không có thể ngăn Nhã Thụ lại, ngậy người trong chốc lát, chờ Nhã Thụ thân ảnh hoàn toàn không thấy, mới một cái bước xa nhéo chính lưu đến một nửa của ta vạt áo, “Nhĩ hảo đại lá gan a, cư nhiên dám phá hỏng chuyện tốt của ta!”

“Gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ, hưởng chi, hần là thiếu gia của ta! Ta thề phải bảo vệ hần!” Ta không chịu thua trừng mắt lên.

Trác Bất Phàm trên trán gân xanh nhảy dựng, rốt cục vẫn là buông thủ ra, “Lần này ta tha ngươi. Bất quá không thể có lần sau.”

Thấy hần dường như còn có thể khắc chế chính mình, ta liều mạng ưỡn ngực nói tiếp, “Mặc kệ bao nhiêu thứ, chỉ cần là người muốn thương tổn thiếu gia, ta sẽ đem hết toàn lực ngăn cản.”

“Ta nào có thương tổn hần? Ngươi không gặp ta sủng hần nhiều sao?” Trác Bất Phàm cười lạnh nói. “Hơn nữa, ngăn cản? Chỉ bằng ngươi?” Trác Bất Phàm phát tay áo, một mảnh cỏ cây như bị đao chém qua rơi xuống.

“Chỉ cần ta động thủ, mạng nhỏ ngươi sẽ giống cây cỏ này. Ngươi dựa vào cái gì cùng ta đấu?”

“Chỉ bằng ta không sợ chết!” Ta mạnh miệng, âm thầm dốc toàn lực. Tuy rằng hiện tại năng lực còn chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng trong lúc nguy cấp, không thể, cũng phải liều mạng!

Trác Bất Phàm neho lại mắt, trừng mắt nhìn ta một hồi lâu, lòng ta sợ hãi.

Hần bỗng nhiên thân thủ xoa mặt của ta.

Ta cả kinh, về phía sau rút lui hai bước, “Ngươi làm gì?!”

“Nhĩ hảo có điểm gây thôi, thoát nhìn ra đáng hơn.” Trác Bất Phàm nói lời không hợp tình hình. Nhưng biểu tình của hần không có hảo ý làm cho ta lòng tơ động thẳng.

“Ngươi không cần qua đây!” Ta kêu to, lại bị song chưởng hần đuổi ra, đặt ở một thân cây.

Ta xoay quá tránh đi khuôn mặt tuần tú của hần tới gần.

“Ta không phải người quái dị sao?! Ngươi không phải ghét nhất bị loại béo tượng bính sao?!” Ta trực giác nguy hiểm đến, cố bình tĩnh, cho dù phải nói lời hạ thấp mình, ta cũng lớn tiếng kêu ra.

Trác Bất Phàm cứ như vậy đứng trong chốc lát, chậm rãi quay đi.

Ta thực mạng chạy đến một bên, sau thân cây cảnh giác nhìn hần. [nói đúng không sợ chết, kỳ thật ta là sợ.]

“..... Nói cũng đúng. Ngươi bắt quá là cái người quái dị mà thôi.” Trác Bất Phàm thấp giọng nói xong, phẩy tay áo một cái, mũi chân vi điểm, liền bóng dáng tiêu thất.

Ta lúc này khẩu khí không còn, kịch liệt thở dốc. Chỉ cảm thấy trong lòng loạn không ngừng.

Ta nói không ra nguyên nhân gì, nhưng một màn kia quả thực so với hần muốn động thủ giết ta còn làm cho ta sợ hãi.

Ta sợ cái kia nam nhân

6. Quyển 1 - Chương 6

Từ ngày xảy ra chuyện đó. Ta cũng tự biết khắc chế mình lại.

Không vội cho đi tìm Nhã Thụ, ta chờ năng lực khôi phục.

Bất quá hai mươi ba mươi ngày nay chưa ăn thịt, có điểm khó chịu.

Ta thấy bốn bề vắng lặng, chạy vào rừng.

[nga, vừa lúc có có vài con thỏ béo!]

[thực xin lỗi!]

Ta vừa thi triển công lực, một con thỏ bay lên, thân đánh vào trên cây.

Ta đi qua cầm thi thể con thỏ..(ác quá)

“Ta so với kẻ ôm cây đợi thỏ mạnh hơn nhiều!” Ta khích lệ mình.

Dựa vào trí nhớ về phim kiếm hiệp mà bắt đầu lột da thỏ, tẩy sạch nội phủ, lấy nhánh cây xuyên dọc người, lén vào bếp “Nhập cư trái phép” Lấy diêm, nhóm lửa thiêu nướng.

Một lúc sau, mùi dần dần tỏa hương thơm. Nước miếng không kiềm chế được mà chảy.

Ruốc cuộc cũng chín, ta lấy thỏ xuống, xé chân mà gặm.

“Oa! Hảo mềm hảo mềm! Ăn ngon ăn ngon!”

Ta hít hà liên tục mỹ vị đã lâu không nếm.

“Người thì nên ăn thịt! Ta lại không nghĩ muốn xuất gia làm hòa thượng!”

Bỗng nhiên nhớ tới Nhã Thụ.

[hấn nếu cứ như thế, chỉ sợ liền thú không được lão bà.]

Ta không biết thời đại này đối với đồng tính luyến ái có cái nhìn như thế nào — có thể là có vẻ chấp nhận. Bất quá ta không nghĩ Nhã Thụ biến thành một người nam không nam nữ không nữ người lưỡng tính — cho dù là cùng nam mền nhau, cũng phải có bộ dáng nam nhân!— hướng chi, đối phương là Trác Bất Phàm có tướng luyến phích! Ta kiên quyết phản đối bọn họ cùng một chỗ!!

Đem toàn bộ con thỏ đều uy vào trong bụng, tể hết vào miếu ngũ tạng, ta vừa lòng ngáp một cái.

[có điểm mệt nhọc.][ngủ một chút. Liền trong chốc lát –]

Ta chìm vào mộng đẹp.

“Không, không cần!..... Ta không phải quái vật!..... Mụ mụ!..... Ba ba!..... Cứu cứu ta! Ta không phải quái vật!!”

Ta kêu thê lương, từ trong mộng bừng tỉnh, trên người đều là mồ hôi lạnh, hô hấp dồn dập không ngừng.

“Gặp ác mộng?”

Thanh âm Trác Bất Phàm làm cho ta giật mình đứng lên.

“Người, người như thế nào ở trong này?!”

Trác Bất Phàm một tay phủ má, ung dung ngồi xổm bên người nhìn ta.“ Cánh rừng nơi này là của ta, ta vì cái gì không thể tới?”

Ta ánh mắt đảo qua, nhìn đến đồng xương thỏ ta bỏ lại.

Trác Bất Phàm cũng xem qua, “Thoạt nhìn, người vừa có đại tiệc.”

Ta không biết hấn bước tiếp theo muốn làm gì, thân mình lùi về phía sau.

“..... Người sợ ta?” Trác Bất Phàm cười nói.

“Ai nói ta sợ?!” Lòng ta lo lắng không thôi.

Trác Bất Phàm vươn ngón tay thon dài nhiều điểm hai gò má, “Chưa từng có người nào dám ở trong rừng của ta trộm săn.....”

“Ai, ai kêu người ngược đãi hạ nhân, ngay cả chút thịt cũng không cấp!” Ta cả gan mắng lại.

“Nga?— người có biết hay không, trên đời này còn có rất nhiều người ngay cả cơm cũng chưa ăn — người rất không biết chừng mực.”

Ta biết hấn nói rất đúng, thứ không ăn đã ăn rồi –“Người muốn thế nào?”

“Ta nghĩ thế nào?” Hắc trảm ngâm, “Ta vẫn tưởng hảo hảo giáo huấn ngươi thông suốt. Ai kêu ngươi luôn chống đối ta, làm cho ta sinh khí –”

“Kia cũng là trước đây ngươi đuổi lý!” Ta gọi nói.

“Nhưng cũng là ngươi không đứng trước?” Trác Bất Phàm hắc mắt như mực nhìn chăm chăm ta.

“..... Đại trượng phu dám làm dám chịu!” Ta bị bất đắc dĩ, bài trừ câu hào hùng vạn trượng này. Kỳ thật lòng có chút run lên.

“Khá lắm đại trượng phu!” Trác Bất Phàm mỉm cười, “Cho ta xem ngươi dám làm dám chịu như thế nào.”

7. Quyển 1 - Chương 7

“Ngươi muốn đem ta đi đâu?” Ta chạy chậm đi theo phía sau Trác Bất Phàm.

[ta cũng không phải kẻ gan dạ gì, cũng không khác người khác mà lo cho số mình!]

“Đến.” Trác Bất Phàm dừng lại cước bộ, đứng ở bên ngoài một gian đại phòng.

“Vào đi.”

Ta thật cẩn thận theo đi vào.

Sàn lát đá, trên sàn rất nhiều hố nhỏ. Trên tường treo không ít binh đao —

“Ngươi dẫn ta đến luyện công phòng đến để làm chi?”

“..... Đương nhiên là — theo ta luyện công!” Trác Bất Phàm không có hảo ý nở nụ cười.

**

“Ân!” Ta cắn chặt răng, nuốt xuống một tiếng rên rỉ.

Trên người đã bầm dập vài phần

[nói thật dễ nghe là bồi hấn luyện công, đối với ngươi này hoàn toàn lừa tình mà hạ thủ— rõ ràng là cho hấn làm bao cát để đánh.]

“Ân!” Ta lại bị ném trở lại.

Ta không rên rỉ, nhất là không muốn nhận thua, nhị cũng là sợ mở miệng, sẽ không cẩn thận cắn đầu lưỡi.

“Ha ha, thú vị thú vị! Không nghĩ tới cùng người ngu ngốc luyện công thú vị như vậy a!” Trác Bất Phàm bay lên một cước đem ta đá bay lên, ném cho ta hai quyền, sau đó xoay thân đá một cái, đem ta đá bay lên trên tường.

Dù ta dùng linh lực bảo hộ cơ thể mình, phải làm thế này mới bảo vệ mạng nhỏ của ta.

“Ngươi thật giỏi chịu đánh a.” Trác Bất Phàm đi đến trước mặt ta, lấy tay nâng cằm của ta lên, “Đã biết kết cục ngõ nghich với ta chưa?”

Ta trừng mắt hắc, trong lòng nghĩ nếu lúc này ta có siêu năng lực, tỷ lệ đánh bại hắc cũng có vài phần.

Dù sao khả năng bây giờ của ta không bằng hắc được, chỉ có thể lãnh đòn. Hơn nữa cho dù tạm thời đánh lại hắc, cũng không biết sẽ xảy ra tình huống nào, ta căn bản không có khả năng mang theo Nhã Thụ chạy xa. Cũng sẽ bị Thiên Cảnh sơn truy giết. Đương nhiên, truy là Nhã Thụ, giết là ta.....

Nếu không thể đánh bừa — ta có ý tưởng, làm bộ như hôn mê bất tỉnh.

“Uy, đừng giả chết, nhanh đứng lên cho ta!” Trác Bất Phàm vỗ vỗ mặt của ta.

[đau quá! Ngươi xuống tay nhẹ chút đi!]

Ta vẫn là nhắm chặt hai mắt.

“Tưởng hù được ta sao?” Trác Bất Phàm cười lạnh một tiếng, cầm cổ tay của ta, trên tay ra sức, “Nếu không tỉnh, ta liền lỏng đoạn tay người nga ~”

[đau!] ta trên trán toát ra mồ hôi lạnh, dù đau tới đâu, ta cũng không muốn xin hãn tha cho ta.

[cổ tay muốn chặt đứt đi –] ta thần trí dần dần mơ hồ, cuối cùng mất đi tri giác.

**

Chờ ta tỉnh lại, trên người lại là không một chỗ không đau. Nhớ tới sự kiện trước khi ngất, ta động động cổ tay.

[hoàn hảo, cổ tay hoàn hảo chưa đứt.]

Không biết khi nào lại về sài phòng, ta miễn cưỡng ngồi xuống, may mắn hiện tại thời tiết còn nóng, nếu không đã sớm lạnh chết.

Bỗng nhiên một trận thương cảm, ta lết thân tàn, dựa tường hướng ra phía ngoài.

Một đường nghiêng ngả lảo đảo, cuối cùng là tới trước phòng Nhã Thụ.

“Thiếu gia.” Ta thấp giọng kêu.

Cửa sổ mở, Nhã Thụ dung nhan thanh lệ đi ra.

“Là người — a, người làm sao vậy? Bị thương sao?”

[Nhã Thụ vẫn thiện lương như vậy, ôn nhu như vậy –]

Ta đối với cửa sổ ngồi vào, dựa lưng vào lan can, “Thiếu gia, người có cây sáo không? Thối cho ta nghe được không?”

Nhã Thụ nhìn ta trong chốc lát, gật gật đầu. Xoay người lấy cây sáo,, một đoạn âm luật liền nhẹ nhàng thổi ra.

Gió nhẹ nhàng thổi qua, mái tóc dài Nhã Thụ bay lên.

Hồi tưởng lại, ta dường như lại nhớ tới buổi chiều kia.

[nếu hết thấy chưa phát sinh thì tốt rồi?]

Trên mặt của ta chợt lạnh, mới biết được mình khóc.

Nhã Thụ đau thương nhìn ta, âm điệu thổi ra vĩnh viễn không được đáp trả.....

“Cám ơn.” Ta xoay thân mình, đối hãn gật gật đầu, theo hành lang dài đi trở về.

Không nghĩ tới ở đụng phải Trác Bất Phàm.

“..... Người còn sống a!” Trác Bất Phàm nói.

“Không chết được.” Ta nâng nâng khóe miệng, không hề để ý đến hãn, chậm rãi đi xa.

8. Quyển 1 - Chương 8

Sự kiện lần này đối với thân thể của ta có tổn thương rất lớn. Ta nghĩ nếu là người bình thường, có lẽ không sống nổi.

Có đôi khi ta cảm thấy siêu năng lực của ta cùng nội công có chút tiến triển. Tưởng tượng chân khí lưu chuyển toàn thân — ta vẫn còn ở đây. Nhưng thân mình lại gần một vòng lớn, rốt cuộc không thể gọi là tên c mập mập, ngược lại là một tiểu miêu gầy nhỏ.

Trong khoảng thời gian này, Tiểu Đào vẫn cùng ta, thay ta tìm đại phu khai dược, cẩn thận chăm sóc ta. Khả năng Kì lão nhân cũng không chèn ép ta, không buộc ta làm việc, làm cho ta nhẹ đi vài phần.

**

Sáng sớm, ta dậy rất sớm, ngồi ở bên dòng suối nhỏ, nhìn làm sương mờ theo nắng mà chậm rãi tan biến. Ở hiện đại, làm gì có một mảnh xanh như vậy, cũng khó mà có không khí trong lành như vậy, ít có mỹ cảnh như vậy, tự nhiên cảnh trí như vậy a.

Ta cúi đầu nhìn dòng nước, nó chiếu ra bộ dáng ta hiện tại.

Sắc mặt tái nhợt, lộ ra bệnh trạng. Hai má lõm xuống, môi cũng ít huyết sắc. Tóc tuy rằng dài chút, lại khô héo không có sinh khí.

Ta vươn tay, đánh tan dòng nước.

Mu bàn tay nổi lên gân xanh, các đốt ngón tay cũng lộ rõ ra..

[giảm béo đại thành công!] ta trong đau khổ mà tìm niềm vui. Lại cười không nổi.

[ta vì cái gì còn sống?] ta vẫn hỏi một vấn đề chính.

[vì Nhã Thụ! Vì Nhã Thụ! Vì Nhã Thụ!]

Năm đó là Nhã Thụ đã cứu ta, nếu không ta đã sớm đã chết.

[hiện tại như vậy, liền đem mệnh này trả lại cho hắn — cho nên, ta nhất định đưa hắn trở về hiện đại mới được!]

Ta ném ra một viên đá, “Đông” một tiếng chìm vào đáy nước.

Ta đứng dậy, lại chợt thấy thân ảnh thon dài Trác Bất Phàm, đứng ở dòng suối nhỏ bờ bên kia.

Thực trùng hợp a.

Chúng ta cách nhau một khoảng nhỏ mà nhìn nhau.

Ta thu hồi ánh mắt, xoay người muốn chạy.

Hắn lại đã mở miệng, “Uy!”

Ta dừng lại cước bộ, “Chuyện gì?”

“Người là..... Phạm Gia Bảo sao?”

[Đã không còn nhận ra ta? Đúng vậy, ngay cả ta còn không nhận ra chính mình được nữa.]

“Có chuyện gì, trang chủ?” Ta xoay người lại hỏi hắn.

Trác Bất Phàm nhăn lại mi, “Người thật là Phạm Gia Bảo?— như thế nào, biến thành cái dạng này?— ta nhớ rõ người là —”

Ta khê động khóe miệng, “Còn không phải nhờ trang chủ ban tặng — ta muốn đi làm việc. Cáo từ.” Ta xoay người, không biết hắn rời đi khi nào.

**

Ngày đầu tiên bình an vô sự trôi qua.

Ngày hôm sau, ngày thứ ba.....

Đến ngày thứ tư, sự tình lại nổi lên biến hóa.

Kỉ lão nhân bỗng nhiên “Thỉnh” Ta tiến phòng bếp, nói ta tận lực ăn.

“Người không phải không cho ta tiến phòng bếp sao?” Ta thần nhiên hỏi.

“Trước khác nay khác. Đến đến đến, người thích đồ ăn gì? Đây tôm bát bảo thể nào? Lại thịt kho, gà nướng mỡ.....” Gặp bộ dáng ta không hứng thú lắm, lại chỉ vào đồ ăn khác trên bàn, “Kia thì sao? Hấp con ba ba, thực bổ”

Ta đánh gãy lời nói hắn, “Kỉ bá!”

“Cái gì?”

“Ta không muốn ăn cái gì. Chỉ cần giống bình thường là được.”

“Như vậy sao được? Người rất gầy, hảo hảo tắm bổ.”

Ta không kiên nhẫn đi ra phòng bếp.

“Uy, Tiểu Phạm a!”

Đem âm thanh của Kỉ lão để lại phía sau.

**

“Nghe nói người chưa ăn cái gì.”

Phi thường kỳ quái, Trác Bất Phàm lại xuất hiện.

Ta không để ý tới hắn, một đường đi vào sài phòng, ngồi dưới đất. “Đêm đã khuya, trang chủ cũng nên trở về nghỉ tạm.” Ta ôn hoà hạ lệnh đuổi khách.

“Ân?” Hắn nhưng không có đổi lời ta nói lạnh nhạt sinh khí, chính là thực nghi hoặc hỏi, “Người làm gì?”

Ta vỗ vỗ sàn tràn đầy tro bụi, “Ta này không phải muốn ngủ sao?” Kéo kéo vạt áo, như vậy nằm xuống.

“Người ngủ ở nơi này!”

Ta vì hắn trong giọng nói tức giận khó hiểu. Mở mắt ra xem xem xét xét hắn, “Đúng vậy, ta không phải vẫn ngủ trong này sao?”

“Người! Người chính là ở đây ngủ mà sinh bệnh!” Hắn bỗng nhiên sải vài bước, đem ta theo túm lên.

“Người muốn làm gì?!” Ta dùng sức rút cánh tay hắn đang nắm lấy.

“Thời tiết có chút lạnh, người đổi chỗ ở khác.”

“Không cần.” Ta cự tuyệt nói. “Nơi này không sao cả, ta đã có thói quen. Hơn nữa ta cũng không muốn cùng người khác ở, ngại ở cùng người khác sẽ không tốt.” Ta bài trừ cái tươi cười, “Ta sẽ đi tìm chút cỏ khô, như vậy sẽ thực ấm.....”

Ta bị hắn kéo lại ôm lên.

“Ta là trang chủ, ta nói tính!” Hắn mãnh liệt ôm ta hướng vào phía trong viện đi đến.

Ta hoàn quá thần lai, kịch liệt giãy dụa, “Phóng ta xuống dưới! Ta chính mình đi!”

Ta thấy hắn không để ý tới ta, lửa giận từng bị ta đặt ở đáy lòng lại xốc đứng lên — ta đối hắn lại trảo lại cắn!

“Đau quá! Người không cần cắn người như miêu!” Trác Bất Phàm bất đắc dĩ, đem ta buông.

Ta lui ra phía sau vài bước.

[cùng người như thế vẫn là bảo trì khoảng cách an toàn tốt hơn.]

“Ta chỉ là đầu trư xấu xí không chịu nổi.” Ta cúi đầu nhìn mình, cười lạnh, “Tuy nói hiện tại là đầu trư gầy — như thế nào hội biến thành miêu động vật đáng yêu như vậy đâu? Ta không đảm đương nổi.”

“Nhanh mồm nhanh miệng.” Trác Bất Phàm bước lên một bước, liền đến trước mặt của ta, túm tay của ta, lôi kéo ta về phía trước đi.

“Uy uy!.....” Ta một đường lớn tiếng kháng nghị, bị hắn kéo tới một gian nhà phòng đầy mạnh vào.

“Người liền trụ nơi này đi.”

Ta hướng bốn phía đánh giá một chút, lắc đầu, “Không cần, ta này hạ nhân trụ không nổi loại này phòng.”

Trác Bất Phàm đuôi lông mày giương lên, trong thanh âm nghiêm thượng tức giận. “Người không cần vẫn ngỗ nghịch với ta —”

Kẻ thức thời trang tuần kiệt — ta nhún nhún vai, “Tốt, ngươi là trang chủ, ngươi muốn ta trụ ta liền trụ.” Cũng không quần áo có bao nhiêu bản, ta liền hướng trên giường sạch sẽ kia nằm.

Trác Bất Phàm trong chốc lát, nói, “Nhĩ hảo hảo nghỉ ngơi.” Rồi đi ra ngoài, thẳng khỏi thượng môn.

Ta tuy rằng không biết hẳn vì cái gì làm như vậy, đã lâu mới ngủ trên giường làm cho ta thả lỏng thể xác và tinh thần, rất nhanh liền ngủ.

9. Quyển 1 - Chương 9

Đồng hồ sinh học quả đáng sợ, muốn ngủ thêm nửa cũng không được.

Ta đúng giờ mặt trời mọc liền tỉnh lại, xuống giường, không để ý tới giường bị ta làm dơ. [dù sao sẽ có người tới thu thập]

Hôm nay tinh thần thoải mái, có thể làm việc tốt.

*

Kỉ lão nhân đối ta còn là thực khách khí, không hề bắt buộc ta đi chọn đồ ăn, chính là ở trong bát ta nhiều hơn một quả trứng, mặt khác còn có thêm bánh rán sữa đậu nành.

Uống sữa đậu nành – thật lâu rồi không uống a.

Ta ăn xong bữa sáng, bắt đầu đi sài phòng.

**

Cảm tình ngay cả sài phòng cũng làm Trác đại trang chủ chướng mắt.

Trác Bất Phàm không biết từ chỗ nào mất đồ lại mà cướp búa của ta, túm ta trở về nghỉ ngơi, ta hoang mang nhúu mày, “Ngươi rốt cuộc muốn gì?” Ta ánh mắt căng thẳng, “Ngươi lại muốn thay đổi chủ ý gì? Nói cho ngươi, mặc kệ ngươi làm cái gì, ta là tuyệt không đem thiếu gia tặng cho ngươi!”

Trác Bất Phàm dừng lại cước bộ, nhưng không có buông tay. Xoay người lại nhìn ta, “Cái đó và Hình Nhi có cái quan hệ gì? Ta chỉ là — chính là cho ngươi hảo. Nhìn ngươi hiện tại người không ra người quỷ không ra quỷ —”

“Ta rất khỏe.” Ta dùng sức rống to, nhưng không có thành công.

“Ngươi khỏe? Ngoại nhân nhìn còn tưởng rằng ta ngược đãi hạ nhân.”

[vốn là vậy!] lòng ta lý thầm nghĩ.

Một lực mạnh, hần nắm hai má ta, “Làm cái gì!” Ta cảnh giới tròng hần.

Hần thui hồi tay lại, cười khổ một chút, lùi về, thở dài.

“Ngươi không xảy ra chuyện gì đi?” Ta nghi hoặc hỏi, “Như thế nào luôn làm động tác chút quái?”

“..... Có lẽ thật là có sự cũng nói không chừng.” Trác Bất Phàm thấp giọng nói.

“Ngươi nói cái gì?”

“..... Không, không có gì. Ngươi thân thể yếu đuối, nên nghỉ ngơi nhiều.” Hần lại đem ta đuổi về gian thượng phòng kia.

Trên bàn một chén được tối như mực.

“Đây là thuốc bổ, ngươi uống thân thể có thể đỡ.”

Ta tròng tròng cái màu nước con mẹ nó đáng ghét, cực không tín nhiệm theo dõi hần, “Ngươi xác định đó là thuốc bổ mà không phải độc được?”

“Độc được? Ngươi như thế nào nghĩ như vậy?” Trác Bất Phàm đầu tiên là cười, sau đó tươi cười dần dần biết mất, “..... Ngươi thật sự cho rằng ta sẽ dụng độc được hại ngươi?”

Ta nhún nhún vai, xem như cam chịu cách hấn nói.

Trong nháy mắt, hấn lộ ra biểu tình bi thương, thấp đầu, không biết suy nghĩ cái gì.

Sau đó hấn lại ngẩng đầu, “Ta đây uống trước một ngụm, người sẽ không cho rằng có độc đi.” Hấn quả thực bưng bát lên uống một ngụm, nuốt xuống.

Ta mặt nhăn nhu mày, chần chờ tiếp nhận bát, uống một ngụm

–“Phốc!”

Ta đem được cấp phun tới. “Hảo đắng a ~~ đắng như vậy!! Nói người muốn hại ta còn không thừa nhận!” Ta chỉ vào mũi hấn liên mắng.

Trác Bất Phàm cười khổ một chút, có vẻ thực vô tội. “Thuốc đắng dã tật, nó vốn chính là hương vị này a.”

“Người vị giác nhất định có vấn đề về tài năng nhận hương vị khủng bố như vậy. Rất khổ, ta mới không cần! Ai muốn uống thì uống, đừng tính thượng ta!” Ta quay đầu đã nghĩ rồi đi bắt mực nước kia.

Trác Bất Phàm một tay giữ chặt ta không cho ta đi, một tay kia bưng bát lên lại uống một ngụm.

[ân?]

Ta giật mình nhìn hấn mặt dần dần gần sát.

.....

[bị hôn!]

[Cái loại tình tiết bị cưỡng hôn như thế này lại xảy ra trên người ta?!!]

Ta đẩy hấn ra, miệng khổ đòi mạng.

Ta liều mạng dùng tay áo chà sát miệng mình, không có thể thấy vẻ mặt của hấn.

“Muốn ta uống được cũng không phải dùng phương pháp như vậy!” Ta gọi.

Ngẫm lại phương pháp uống được đơn giản nhất là nín thở, đem một chén được đổ hết vào bụng.

“Cái này được rồi!” Ta kêu to.

Trác Bất Phàm khẽ cười một chút, không biết vì cái gì đã có chút bộ dáng lạc mạc.

“Ta đây nghỉ ngơi. Trang chủ người có thể ly khai.” Ta nói tiếp.

“..... Người luôn đuổi ta đi.....”

Ta kinh dị nhìn hấn. [hấn ở đây oán giận cái gì?]

Hấn xem xét ta trong chốc lát, vẫn là đi ra ngoài.

“Thật sự là rất khổ!” Ta bỏ nhào vào ấm trà tiền liên tiếp uống một bụng nước lạnh. “Dùng loại phương pháp này tra tấn ta chỉ có mình hấn nghĩ ra được — bất quá hấn như thế nào biết ta sợ đắng nhất a?”

Ta buồn bực.

Khó được có thể không làm việc,

Chui hồi chán lý ngủ tiếp thôi.

10. Quyển 1 - Chương 10

Vốn tưởng rằng như vậy sẽ vô sự, ai biết Trác Bất Phàm lại bị thần kinh, giữa trưa vội như chữa lửa kêu đại phu râu bạc phơ đến giúp ta bắt mạch.

“Uy, người làm cái gì a! Ta không phải hảo hảo rồi sao!” Ta nắm lấy cái tay lạnh lẽo lôi ra khỏi tay ta.

“Há mồm, a –”

Ta nghe lời lão đại phu A — không đúng!

“Ta không bệnh, không cần nhìn.”

Lão nhân căn bản là không có nghe ta nói, “Người có cảm giác không thoải mái không?”

“Không có, chỗ nào cũng thực thoải mái!” Ta nhanh miệng nói.

Lời của ta làm Trác Bất Phàm bất mãn. “Hắn chỗ nào cũng không thoải mái. Người tử tử tra cho ta!”

“Ừ!” Ta kêu to, “Ta xem người mới có bệnh đó! Người cân não lại đi a!”

Trác Bất Phàm không để ý tới ta.

“Người!” Ta hận chết.

“Nếu như vậy, phiền toái tiểu ca cởi quần áo ra, ta lại xem……”

“Từ lão nhân, người có để yên cho ta không?!” Ta rút cuộc nhịn không được. “Ta cũng không phải hầu tử, cho người xem đùa sao?!” “Ta là nhìn người tuổi lớn, cho nên mới vẫn nhường nhịn, người cũng không được quá phận nga!”

Lão đại phu hiển nhiên là bị ta dọa, người run run xém nữa ngã khỏi ghế. Vị tiểu ca này trung khí mười phần, ta xem không có trở ngại gì, ta viết mấy đơn thuốc bồi bổ khí huyết là được rồi.” Rồi ôm hòm thuốc bỏ chạy.

“Tuổi một bó to, mà động tác chuẩn vẫn nhanh nhẹn.” Ta nhìn bóng dáng đại phu nói. Sau đó thần sắc cứng đờ, nhớ tới trong phòng còn có một cá nhân, hơn nữa vị này mới là đại phiền toái.

Ta thở dài, nhẫn nại tính tình chuyển hướng hẳn, “Kính nhờ người giải thích một chút, người như vậy hưng sư động chúng rốt cuộc là vì cái gì?”

Trác Bất Phàm ở trong phòng đi thông thả vài vòng. Ta kiên nhẫn chờ hắn mở miệng.

“Hôm nay ở trên đường, có mấy người đến sinh sự.”

“Ừ, tiếp theo nói.”

“Trong thành xuất thủ.”

“Động thủ thôi, sau thế nào?”

“Đã chết.”

“Đã chết. Ân? Ai đã chết?”

“Có một người chết, chính là bị Trần Bộ đầu đá một cước, liền chết.”

“Chết thì chôn, cái loại việc này đâu thiếu, thiếu một cái hảo một cái.” [ta cũng không phải người thiện lương tốt đẹp gì.]

“Trần Bộ đầu võ công thực bình thường.”

“Phải không?” [thắng là tốt rồi.]

Trác Bất Phàm bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn ta, “Hắn võ công kém như vậy, một cước đã lấy đi sinh mệnh người khác.”

“Này lại như thế nào? Cùng việc người tìm đại phu đến có cái quan hệ gì?” Ta còn không hiểu.

“Quan hệ lớn!” Trác Bất Phàm bỗng nhiên gầm nhẹ.

“Ngày ấy ta bắt người luyện công, không chỉ đá trên dưới một trăm chân, võ công của ta hơn Trần Bộ đầu, mà người lại chính là người thường, có thể sống cũng đã là kỳ tích, người bảo ta như thế nào có thể tin tưởng người không có nội thương?!”

Tên này hỏi đúng vấn đề nha.

[ta cũng không thể xem như người thường a.]

Thân thể không tốt nên không thể đánh trả đòn, chỉ có thể dùng siêu năng lực bảo vệ mình, còn may có nó mới bảo vệ tánh mạng.

[bắt quá, loại sự tình này, giải thích như thế nào?]

Ta vòng vo đề tài, “Ta chết không phải tốt hơn sao, đỡ phải ta luôn chống đối người, chọc giận người sinh khí, còn có thể đoạt mỹ nhân của người?”

Trác Bất Phàm nắm chặt quyền đứng ở nơi đó, sau đó mãnh liệt vọt lại — hôn ở ta.

Nếu uy được không tính là hôn, hiện tại này đã có thể hàng thật giá thật.

Hắn chỉ mạng xâm chiếm khoang miệng của ta, trần trọc mút vào lưỡi của ta.

Ta thở không nổi, càng thêm không hiểu vì sao hắn hành động như thế này.

Ta giãy giụa trong ngực hắn, hắn như thế nào không rời đi.

Không có biện pháp, ta chỉ dùng thủ đoạn từ xưa — cắn hắn!

“Ai!” Trác Bất Phàm quả nhiên buông lỏng ta ra, bên môi một chút ửng đỏ.

“Người vì sao hôn ta?!” Ta thở phì phò chất vấn hắn.

Hắn ngẩng đầu lau đi vết máu bên môi, mỉm cười, “Ta chỉ là muốn cho người biết, ta không hy vọng người tử. Người cũng không nên đem ‘Tử’ xuất ra trong miệng.”

Hắn đến gần ta, hôn nhẹ lên môi ta, thối lui thân, “Ta sẽ không cho phép người tử. Nhĩ hảo hảo nhớ kỹ điểm này.”

11. Quyển 1 - Chương 11

“Ta không nghĩ người tử.....”

“Ta không cho phép người tử, nhĩ hảo hảo nhớ kỹ điểm này.”

Hai ngày này, lời nói của Trác Bất Phàm luôn quanh quẩn trong đầu ta, khiến cho ta phiền toái, lại khiến ta không hiểu được ý tứ lời nói của hắn.

Là muốn nuôi địch nhân để chậm rãi tra tấn?—không phải..

Bởi vì ta là người duy nhất dám chống đối hắn, đồ mới mẻ?— có khả năng!

Dù sao hiện tại cuộc sống của ta cái gì cũng không cần làm, giống như khách nhân nhàn rỗi, bữa sáng qua đi, ta liền đến chỗ Nhã Thụ.

“Đã lâu không thấy.” Nhã Thụ mỉm cười theo ta chào hỏi.

Ta nhìn Nhã Thụ điềm tĩnh khuôn mặt tươi cười, bỗng nhiên nghĩ đến, có lẽ đây mới là cuộc sống chân chính hắn muốn.

— bắt quá, vẫn là không cần cùng tên hỗn đản nào đó cùng một chỗ!

“Thối một khúc sáo cho ta nghe?” Ta đề nghị.

“Hảo.”

Nhã Thụ cầm lấy cây sáo, nhẹ nhàng lấy hơi, tiếng nhạc từ trong ống trúc bắt đầu vang lên.

[hảo an nhàn, thật thoải mái.....]

Cùng là nghe nhạc, tâm tình đã có thay đổi. Cảm thấy thời gian này, không có phiền não, không có thống khổ.....

“Muốn ngủ?”

Ta mặt nhăn nhú mày, không hiểu trong lòng Trác Bất Phàm có cái gì.

“Hình Nhi, Gia Bảo ta trước hết mang đi.”

Nghe hẳn cùng Nhã Thụ chào hỏi, đem ta bế lên.

“Ta nhất định là ở chỉ mộng.” Ta thì thào tự nói, đem mặt chôn ở vạt áo hẳn.

“Ha ha a.” Một trận cười yếu ớt, mặt hạ trong ngực chấn lên.

“..... Không phải chỉ mộng?” Đầu óc của ta cứng ngắc vòng vo mấy vòng, sau đó lập tức thanh tỉnh. “A” một tiếng kêu to, liền hướng thượng khiêu.

“Làm sao vậy?” Trác Bất Phàm không thể ổn định ta, vội vàng hỏi.

“Còn nói làm sao vậy?! Ai kêu người ôm của ta!” Ta đứng thẳng trừng hẳn.

Trác Bất Phàm hạ mắt, “Vừa rồi người không phải hảo hảo”

“Đó là ta mơ hồ!” Ta tức giận vạch trần.

Trác Bất Phàm cười khổ một chút, “Đúng vậy, chỉ có cái loại này thời điểm người mới có thể ngoan ngoãn”

“Nghe người bài bố sao? Chỉ trong mộng của người thôi!” Ta gọi rầm rĩ, bên cạnh hẳn né ra.

**

“A Bảo ca?”

“A, Tiểu Đào, người cũng tốt lâu không có tới tìm ta!” Ta thật cao hứng nhìn đến nàng.

“A Bảo ca, người khí sắc thật sự hảo rất nhiều, mặt cũng tròn hơn!”

“Đi? Ta lại béo sao?” Ta đến soi gương.

[thật sự nha -] ta nhăn châu chuyển động, nghĩ ra biện pháp hảo né tránh Trác Bất Phàm!

“Tiểu Đào, ta đói bụng. Chúng ta đi phòng bếp ăn cái gì đi!”

“Đi? Có thể chứ?” Tiểu Đào có chút bất an hỏi.

“Yên tâm yên tâm, mọi sự có ta!”

*

Ta bắt đầu kế hoạch tăng phì.

Vừa lúc Trác Bất Phàm xuất ngoại việc buôn bán một tháng trở về, ta ngay tại trang lý ở, ngủ nhiều bất động, cư nhiên lại làm cho ta biến trở về trước kia thành tên công mập mập Phạm Gia Bảo.

**

“Gia Bảo!..... Gia Bảo?”

Ta phải ý nhìn Trác Bất Phàm vẻ mặt bộ dáng giật mình.

[dọa nhảy dựng đi? Không nghĩ tới đi? Chán ghét ta đi?!!] ta chờ Trác Bất Phàm chán ghét rồi đi.

“..... Người, người rốt cục đã khôi phục như xưa!”

Cái này đến phiên ta giật mình.

[uy! Người vẻ mặt cảm động làm chi ôm lấy ta?! Người không phải ghét nhất mập mập sao????!!!!]

..... Ta dường như ăn trộm gà bắt thành còn mất nắm gạo — lộng xảo thành chuyên.

**

Nói thật, ta cũng không biết đây là phát sinh như thế nào.

Dù sao hiện tại ta cứ nhiên nằm ở trên giường, hai chân bị giơ cao, mà Trác Bất Phàm mồ hôi ướt đầm ở ta trên người ta rong ruổi.

Không cần nói cho ta biết người không hiểu đây là cái gì ý tứ!

Ta nhịn không được một tiếng thanh rên rỉ, không ngừng co rút lại hạ thể.

“Gia Bảo, cực cực.....”

Trác Bất Phàm thấp giọng kêu gọi tên của ta, thỉnh thoảng cúi xuống hôn đến cùng ta gần bó dây dưa.

“Vì, vì cái gì?” Ta run rẩy hỏi hắn.

Hắn dường như mở miệng nói với ta cái gì, mà ta lại bởi vì cao trào mất đi ý thức.

12. Quyển 1 - Chương 12

Ta hồ đồ.

Ta toàn thân mình bị Trác Bất Phàm ôm vào trong ngực. Hắn một bàn tay khoát lên trên lưng ta, một cái chân dài để ngang người ta, đem ta toàn bộ vây hết.

[thật sự là không rõ a!]

Ta cau mày cố gắng tưởng, lại vẫn là không tưởng tượng được rõ sự tình từng bước biến thành như thế này.

“Suy nghĩ cái gì?”

“Người!”

Trác Bất Phàm nhãn tình sáng lên, hại tâm ta không khỏi sốc một chút.

[gặp quỷ! Dài như vậy soái để làm chi?!— chậm đã, ta cũng không phải hôm nay mới biết được vẻ đẹp trai của hắn, vì cái gì hiện tại tìm bắt đầu đập gia tốc a?]

Trác Bất Phàm ở trên lưng thủ ta cũng không thành thật di động. Dọc theo lưng của ta đi xuống, tiến đến hông, tiềm đi xuống.

Ta mạnh nhất run run, “Người làm gì nha!”

Ngay sau đó, lại bị hắn nhéo nhẹ một cái.

“Ta nghĩ muốn người.....” Hắn thanh âm ác ma biểu thị vận động kích tình tiếp theo luân bắt đầu.

*

“Không, từ bỏ..... Ta chịu không nổi Tha ta.....”

“Người.....” Hắn nuốt xuống lời chưa nói xong, dường như sợ mình lỡ lời làm cho ta giận. Hắn ngược lại hôn môi ta, hạ thể mãnh liệt ra vào, thân thể của ta mềm mại.

“Ân..... A.....” Ta thở hào hển, tùy ý hắn liếm đi mồ hôi trước ngực ta.

“Cực cực.....”

[ta cũng không phải tiểu hài tử, không cần ghê tởm bảo ta như vậy!] lòng ta kháng nghị, miệng lại chỉ có thể phun ra tiếng rên rỉ.

“Bảo tên ta!”

[không cần! Ta vì cái gì gọi tên ác ma của người?!]

“Cực cực.....”

Hắn dường như cầu xin.

[a nha, người nói gì ta cũng không mềm lòng — chính là không gọi!!]

Ta cần vai hấn, thăng đến thường đến mùi máu tươi, đạt tới cao trào.

**

Siêu năng lực của ta bắt đầu hồi phục.

Đay là chuyện thức nhất ta ý thức được.

[ta tùy thời đều có thể mang Nhã Thụ rời đi Thiên Cảnh sơn trang!] ta hưng phấn mà tưởng.

Bên người là tiếng hít thở thông thả ngân nga.

Ta xem mặt Trác Bất Phàm ngủ.

Hấn là như thế không có phòng bị.

Hiện tại ta có thể dễ dàng giết chết hấn.

Hấn không phải cái thứ tốt gì sao?

Hấn hại ta ăn nhiều khổ như vậy, bị vây tội nhiều như!—

“Cực cương.....” Hấn nói mớ, thanh âm thảng nghe, hấn lại ôm tay đạt trong ngực.

Tâm của ta mềm xuống

[quên đi, tha người — bắt quá, một khi tìm được phương pháp trở về, ta sẽ mang Nhã Thụ rời khỏi người.]

Ta hạ quyết tâm.

13. Quyển 1 - Chương 13

Đi chơi?

Ta đến cổ đại lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên đi chơi!

Tuy rằng ta vẫn làm bộ dáng như không tình nguyện, trốn mắt lện đi dạo, thương phẩm cùng người trên đường đã sớm hấp dẫn ánh mắt của ta.

“Ta ở lâu ba đêm sinh ý, ngươi muốn tới không?” Trác Bất Phàm hỏi ta.

[hấn gần nhất không khỏi rất có lễ phép đi?]

Ta lắc đầu, “Ta ở lâu hai tọa.”

Trác Bất Phàm giúp ta an bài một bàn, chỗ nhìn xuống hồ rất tốt. Xa xa nhìn lại, là một mảnh xanh biếc. Còn có một thuyền thuyền hoa, hai thuyền nhỏ. Lắng nghe còn có thể cảm nhận tiếng nước chảy.

Ta ăn bánh trung thu nổi tiếng, cùng trà thượng hạn, gió nhẹ nhàng thổi qua bên người, rất thích ý.

“Cùng ta đi ngắm cảnh hồ như thế nào? Như Ý cô nương thường xuyên niệm ngươi a.”

“Không được, ta còn có bằng hữu.”

“Ngà? Là vị nào có thể khiến Trác đại công tử buông tuyệt sắc hoa khô? Ta muốn gặp một lần.”

Ta nhăn mi lại, trong lòng ta dự cảm bất hảo.

“Cực cương!” Trác Bất Phàm kêu ta “Cực cương”.

[biết tránh không khỏi!]

Ta chỉ hảo quay đầu.

Quả nhiên nhìn đến vẻ mặt ngốc của vị công tử tuấn tú bên người Trác Bất Phàm, sau đó cười ha hả, “Chính là vị công tử — béo này sao? Ngươi không phải muốn giỡn ta đi?!”

Ta trầm mặt.

[ta béo hay mập liên quan gì đến người?]

Không nghĩ tới Trác Bất Phàm cũng đồng dạng nhăn mi, “Mời người thu hồi lời nói.” Đi tới nắm tay ta, “Cục cưng, chúng ta về nhà đi.”

Thanh niên kia không thể tin mở lớn miệng, “Uy uy, ta nói Trác Bất Phàm, người không phải thích nhất mỹ nhân sao? Này xấu không đẹp, lại rất mập, có gì đẹp? Người như thế nào coi trọng hần?!”

[ta nhin không được!!]

Ta sóng mắt lưu chuyển, bầu rượu trên bàn sau lưng thanh niên liền bay qua nện vào đầu hần một cái.

“Oa! Ai lấy bầu rượu ném ta?!” Thanh niên kia kêu to nhảy dựng quay sau lưng tìm thủ phạm.

[không liên quan đến ta ~~]

Ta xem hần túm lấy một người muốn đánh.

Vị khách nhân kia cơ thể cường tráng.

[tốt nhất cho người chịu chút đau khổ!~~] ta thực ác độc nghĩ như thế.

Trác Bất Phàm cũng không hiểu biết đã xảy ra chuyện gì, xoa xoa đầu ta, nhìn mắt ta, “Đừng để ý lời hần nói.”

“Vừa rồi nói gì? Nga, mập mập a! Đây là sự thật a.” Ta méo mó đầu, “Ta cũng không biết tại sao người lại đổi tính a.”

Trác Bất Phàm bỗng nhiên ôm sát ta, làm cho ta nhú mày.

“Như thế lại vậy?” Ta hỏi.

Hần không có trả lời.

14. Quyển 1 - Chương 14

Là ghen tị đi?

Nhìn Trác Bất Phàm nhìn chăm chăm Tiểu Đào bộ dáng rõ ràng chính là ghen tị.

Nhưng là ghen tị — như thế nào có khả năng?

Hần ôm ta thật chặt, lại ghen tị — đánh chết ta cũng không tin tưởng!

“Người cùng Tiểu Đào là quan hệ gì?”

“quan hệ gì?— bạn tốt a.” Ta theo miệng thật trả lời.

Trác Bất Phàm nhìn chăm chăm ta, dường như muốn hỏi ta, lại thôi.

Một lát sau, Trác Bất Phàm bỗng nhiên nói, “Người hầu của Trang rất nhiều, có lẽ bắt đi vài người thì tốt hơn.”

[nếu ta không có nghe ra chủ ý của hần, thì phải là ngu ngốc!]

“Tiểu Đào thực chịu khó, hần là sẽ không đến phiên nàng đi?”

Trác Bất Phàm hắc hắc ánh mắt giống như xem diễn biến tâm lý của ta, “Người che chở nàng như vậy?”

Ta trợn mắt, “Ở thời điểm ta thống khổ nhất, cũng chỉ có nàng quan tâm ta.”

“Cục cưng.....”

Ta nhú mày, “Ta không thích người bảo ta như vậy. Người vẫn như bọn Kỉ bá họ gọi ta Tiểu Phàm tốt rồi.”

[..... Vì cái gì lộ vẻ mặt đau thương thế chứ?]

“Cục cưng.....” Hần ôm ta, vẫn không thích danh gọi ta. “Người là cục cưng của ta.....”

**

Ta bỗng nhiên nhớ tới Nhã Thụ, phải đi hỏi hấn.

“Người thích Trác Bất Phàm sao?”

Nhã Thụ nở nụ cười, “Trác trang chủ đối đãi ta rất tốt.”

“Người thích hấn sao?” Ta không để hấn lơ trêu vắn.

Nhã Thụ chậm rãi lắc đầu. “Ta thích cuộc sống hiện tại, không hơn.” Hấn giương mắt xem ta, “Trác trang chủ thích người, người cần phải hảo hảo nắm chắc.”

[cái gì a? Trác Bất Phàm thích ta? Cho dù hấn bết ta nhiều như vậy, đối ta cũng thực ôn nhu, đối với người như thế nào cũng quên không được hấn từng đối ta ác ngôn ác bá đi. Hấn sẽ thích ta?— cho dù là như vậy —] “Ta mới không có khả năng thích hấn!”

Nhã Thụ cư nhiên lộ ra thần sắc thương hại, “Người hiện tại không quý trọng, cẩn thận về sau sẽ hối hận.”

“Người chừng nào thì biết nhiều như vậy?” Ta cười nói.

Dùng ta chống ra sau, ngồi ở lan can.

“Nếu có cơ hội cho người trở thể giới của người, người nguyện ý sao?” Ta hỏi.

“..... Ta không nhớ rõ, mà ta thích hiện tại. Không quay về, đối ta không có gì tổn thất.” Trong ấn tượng của ta Nhã Thụ là người phi thường ôn nhu, vì cái gì hấn lại có thể như thế lãnh đạm nói ra những lời này?

“Còn phụ thân của người? Người không nghĩ muốn gặp hấn?”

“Phụ thân?— vì cái gì ta không có gì cảm giác?” Nhã Thụ nhìn chằm chằm ta, “Hấn cùng ta thân mật sao?”

Ta lắc đầu.

“Đúng vậy. Ta không nghĩ muốn thay đổi cuộc sống hiện tại. Người cũng không nói cái gì nên trôi qua thì cho nó trôi qua sao.”

Ta có chút thất vọng rời đi, dường như ta thấy Trác Bất Phàm theo trong phòng Nhã Thụ đi ra. Hấn ở nơi này làm gì? Ta không rõ ràng lắm. Đương nhiên càng không biết được nói hấn suy nghĩ cái gì.

15. Quyển 1 - Chương 15

“Ta cũng không phải phạm nhân, người không cần phải suốt ngày đều nhìn chằm chằm ta?!”

Ta đối với tên nam nhân kề cận này lo to.

“Ta sợ không bên cạnh người thì người sẽ biến mất.”

“Cáp, ta cũng không phải thần tiên, không bay mất được?!” [ta còn không tìm ra phương pháp trở về, thì làm sao mà bay mất được?]

“Người có biết hay không khi người mang ta theo, uy thế của người bị hạ thấp? Mọi người đều nói người bị hư nào mới coi trọng tên béo như ta.....”

Ta thật vất vả giải nghĩ cho hấn nghe, “Không nên hơi một tí liền hôn ta!”

Hấn dùng ngón tay lướt qua môi ta, “Đồ au, nhìn tốt lắm.”

Ta trên mặt nóng lên, xoay qua không để ý tới hấn.

**

“Trác công tử.....”

Nói chuyện là một vị tuyệt sắc giai nhân. Mi không vẽ mà cong, má không điểm mà hồng, vài phần yêu diễm, vài phần thanh lệ, đuôi lông mày khéo mắt, tràn đầy phong tình.

“Như Ý cô nương.” Trác Bất Phàm không có buông ta ra ôm vào lòng hắn, cùng nàng gật đầu chào hỏi.

“Vị này là.....”

“Phạm công tử.” Trác Bất Phàm như thế nói.

“Hắn chính là — Trác công tử gần đây mê người này?”

Ta nghe trong thanh âm của nàng ra vài phần không cam lòng, vài phần thương tâm.

[lại là một nữ tử si tình Trác Bất Phàm sao?]

Bất quá nàng không biểu hiện ra đối ta khinh thường, hắn là có vài phần tài tình.

“Trác công tử lúc nhàn hạ, xin mời công tử lại chỗ Như Ý. Như Ý bị có rượu ngon, tùy thời có thể đến.”

[hoa rơi cổ ý, nước chảy thật sự vô tình?] ta mắt lé nhìn Trác Bất Phàm.

Hắn nói vài câu, làm cho ta nghe không rõ lắm.

“Yến thảo như bích ti, tần tang thấp lục chi. Làm quân hoài về ngày, là thiếp đoạn trường khi.....”

Ta không biết nàng xướng cái gì, khúc hát dễ nghe tới đâu cũng khiến ta buồn ngủ.

Dừa vào vòng ngực rộng của Trác Bất Phàm, ta bắt đầu chìm vào giấc ngủ.

Ta khép lại hai mắt, không quản bọn họ liết mất đưa tình!

**

“Người sẽ không ăn dấm chua.”

Trác Bất Phàm hỏi ta.

Thân mình đã đầy đặn, so với trước kia gầy trơ xương, có lẽ sờ đã hơn.

“Ghen cái gì?” Ta mắt buồn ngủ mông lung.

Người này tinh lực hơn người làm cho ta ăn không tiêu.

“Không có gì.” Hắn thở dài, hôn lên cổ ta, nhẹ nhàng mút vào, lưu lại dấu vết.

“Người khi nào biết?”

Ta không có hỏi hắn muốn ta biết cái gì. Bởi vì ta biết hắn sẽ không nói cho ta biết.

Hết thấy thuận theo tự nhiên không tốt sao?

“Tái chấp nhận ta một lần.”

Phân thân hắn lớn mạnh lại chen vào dững đạo nhỏ hẹp của tata.

Ta không thể không tự hỏi.

16. Quyển 1 - Chương 16

Có lẽ nữa năm ở cổ đại này như giết mộng Nam kha?

Ở cầm phòng, ta nhìn mái tóc ngắn được cắt gọn của Nhã Thụ thổi sáo.

“Người thật sự không nhớ rõ?” Ta nhin không được hỏi.

Nhã Thụ lộ ra vẻ mặt khó hiểu.

*

Đó là ở yến hội sinh nhật Trác Bất Phàm.

Trác đại trang chủ trên giang hồ làm việc rất có danh tiếng, sinh nhật hần tự nhiên có rất nhiều danh nhân tiến đến chúc mừng. Hơn nữa Thiên Cảnh sơn trang mỹ nữ như mây, tuấn nam vô số, mấy người vì mộ danh mà tò mò không bỏ lỡ cơ hội này.

Bởi vì không hề thiếu quan chức thượng phẩm, Trác Bất Phàm không thể ở cạnh ta lâu, đành phải đem ta an bài lần chỗ khác. Mà ta mừng rỡ thoải mái thoát khỏi hần, vừa lúc cùng Nhã Thụ nói chuyện phiếm.

Yến hội đến một nửa, một nữ nhân điên xông vào.

Tóc tai bù xù, ánh mắt tán loạn, nhưng có thể nhìn ra được, trước kia hần cũng có vài phần tư sắc, là vị mỹ nữ thượng đẳng.

“Trác Bất Phàm, ngày đó ngươi ở trước mặt mọi người nói ta là sù nữ, khó coi, hủy cả đời ta. Hôm nay, ta muốn báo thù, cho ngươi cũng ném thử tư vị sống không bằng chết!”

Nàng trên tay nhanh cầm lấy một cái hộp sắt, bộ dáng mặc dù bình thường vô dụng, cũng là ám khí trong chốn võ lâm lực phá hoại rất lớn “Phích Lịch Hỏa”. Cơ quan nhất khai, một trăm lẻ tám chích cương châm tề phát ra, mặt trên có độc lân, dính vào da thịt, xâm nhập cốt tủy, vô được giải.[đương nhiên, ta là nghe người ta nói đến.]

[ha ha, Trác đại trang chủ, sớm biết có ngày này, hôm nay báo ứng đến nga ~]

Ai đều nghĩ đến nàng sẽ bắn về phía Trác Bất Phàm.

Ta, Trác Bất Phàm, đều nghĩ như vậy.

Mà mục tiêu của nàng cũng là ta.

Giữa ngàn cân treo sợi tóc, ta phát huy siêu năng lực, bảo vệ ta cùng với Nhã Thụ bên người.

Một ánh sáng chiếu rọi, cư nhiên trở về hiện đại — hơn nữa, vẫn ở trên phi cơ.

Phi cơ gặp loạn lưu, vốn không bay được, nhưng phi công lại có thể khống chế phi cơ, an toàn chạm đất.

Tại sao có thể như vậy?

Ta trầm tự không hiểu.

Mà Nhã Thụ đối một đoạn ký ức trải qua không có nửa điểm trí nhớ.

Chẳng lẽ chính là ta một mình ảo tưởng? Thời gian trải qua tuy dài vẫn chỉ là vài giây?

**

“Phụ thân, ta muốn báỉ sư học nghệ.”

Yêu cầu của Nhã Thụ đương nhiên bị phản đối mãnh liệt.

“Thỉnh đáp ứng ta, xem như ta cả đời thỉnh cầu một lần.”

[có lẽ, trong tiềm thức, Nhã Thụ vẫn là nhớ rõ. Thanh phong dương liễu kia, hành lang có vẽ tranh lầu các.]

*

“A Bảo, người gây.”

[phải không?] “Ta ăn không ít a — chính là có chút mất ngủ.”

Ly khai Trác Bất Phàm, ta vốn nên may mắn.

[nhưng vì cái gì, ban đêm, người đều xuất hiện trong mộng của ta?]

Hơi thở nóng rực, thân thể tỏa nhiệt, không thể phát tiết dục vọng.

Ta khát cầu thân thể cường tráng tràn đầy, một lần nữa, chìm vào cơ thể của ta.

“Cực cương, cực cương.....”

Ta giật mình bừng tỉnh, phân thân rung động chứng minh lại là mộng xuân.

“..... Trác Bất Phàm.....”

**

“Hiện tại tóc ngươi thật dài — cũng thực tuần tú a.” Nhã Thụ mỉm cười đánh giá ta.

Tóc vẫn không cắt, dài quá vai. Khuôn mặt gầy xuống không có vẻ tiêu tụy, ngược lại ánh mắt có vẻ lớn.

Nhã Thụ giúp ta cột tóc.“Lần này ta muốn đi tham gia hội thi thổi sáo, thật sự là kích động a ~”

Nhã Thụ thuyết phục phụ thân, hơn nữa giờ này ngày này, đem nhạc cụ dân gian bắt đầu luyện tập.

“Ngươi đã muốn không cần ta.” Ta có chút ảm đạm, lại có chút vui mừng.

“Vô luận như thế nào, ta đều là bằng hữu tốt nhất của ngươi.”

*

Hôm nay, lại là sinh nhật Trác Bất Phàm.

Đúng rồi, đã qua một năm. Rồi đi hán đã một năm.

Vẫn ở trên phi cơ, Nhã Thụ không ở bên người ta.

Hắn ở phía trước, đang cùng bạn gái hán, cùng là đồng học, hai người nói chuyện diễn tấu.

Ta nhắm mắt lại, lại nghe Trác Bất Phàm gọi —

“Hàng khách chú ý, hiện tại đang xảy ra loạn lưu, thỉnh mọi người không cần kinh hoảng, nghe theo sự chỉ dẫn của tiếp viên trưởng.....”

Ta không mở đồ phòng hộ ra.

Lần này, chỉ có một mình ta trở lại cổ đại.

17. Quyển 1 - Chương 17: Đại Kết Cục

Sẽ là như vậy đi —

Ta mạnh mẽ mở mắt ra, gặp toàn đầu người, ăn uống linh đình, rõ ràng vẫn ở yến hội.

Xoay đầu, Trác Bất Phàm đang cùng một vị quan lại nói chuyện với nhau, gặp ta nhìn hắn, lộ ra mỉm cười, ánh mắt nhìn lên bàn mỹ thực, ý bảo ta ăn nhiều một chút.

Quả nhiên —

Nếu Nhã Thụ không ở nơi này, sẽ có kết cục như thế nào?—

một trận hỗn loạn nổi lên, một nữ tử điên cuồng xông vào.

Ta hết sức chăm chú liếc nhìn, chuẩn bị ứng phó bước tiếp theo.

“..... Cho ngươi cũng ném thử tư vị sống không bằng chết!”

Sống còn trong nháy mắt. Ta nhìn thấy Trác Bất Phàm hét lớn một tiếng bổ nhào vào trên người ta, dùng thân mình hắn bảo vệ ta.

Siêu năng của ta lực ầm ầm bùng nổ.

Ánh sáng chói mắt, phảng phất lửa khói.

**

“Cục cứng, cục cứng.....”

Ta khẽ rung lông mi, mở mắt.

“Người rất cục tính.”

Sắc mặt Trác Bất Phàm tiêu tụy rất nhiều, trong mắt cũng che kín tơ máu.

“Ta ngủ đã bao lâu?”

“Hai ngày.”

Trác Bất Phàm gắt gao ôm ta.

“..... Nói cho ta biết, người vì cái gì cứu ta?” đáp án này đối ta rất quan trọng.

“.....”

Ba chữ kia, ta nghe được rõ ràng.

Ta trong lòng hần giãy ra, buồn cười nhìn hần biểu tình bi thương.

“Ta cũng vậy. Ta cũng.....” Ta nhào vào lòng hần

Dường như thời gian ngưng đọng, dường như vì muốn đưa ta tới bên Trác Bất Phàm. Cô độc như ta, nếu có một người toàn tâm toàn ý cần ta, muốn ta..... Ta không biết là ai sắp đặt, nhưng nếu là do vận mệnh an bài, ta cũng vui vẻ tiếp nhận.

“Ta còn rất nhiều điều muốn nói cho người.”

Trác Bất Phàm che miệng ta lại.

“Về sau chậm rãi nói cho ta biết. Hiện tại, để ta hảo hảo yêu người.....”

[hoàn]

18. Quyển 2 - Chương 1

“Đinh..... tranh.....”

Từng đợt cổ cầm trầm thấp nặng nề phiêu đảng ở không trung giục ta đi vào giấc ngủ.

“Bảo bối, tỉnh lại một chút!” Nam nhân bên người khẽ lay.

Ân —

Hoảng hốt, ta không biết mình đang ở đâu.

Đúng rồi, đây là cổ đại, là Thiên Cảnh sơn trang.....

“Đinh.....”

Dư âm phiêu đảng.

Ta mở mắt, dùng sức vỗ tay: “A, đàn thực sự quá tuyệt vời!”

Chung quanh lặng ngắt như tờ.

Ta nhìn xung quanh, thấy Trác Bất Phàm nỗ lực nhịn cười, tái nhìn về trước xem cảm nhân – hắc hắc, mạch máu trên mặt hần sẽ không bộc phát ra đi?

“Khụ!” – Trác Bất Phàm thanh cổ họng – “Nội nhân vô phép, mong Lạc huynh không lấy làm phiền lòng.”

Nga, ta đã gả cho Trác đại trang chủ làm chính thê nga!

A, không nghĩ tới cổ đại lạ phóng khoáng như vậy, một người nam nhân cũng có thể trở thành chính thất nha.

Ta làm nũng dựa vào lòng hần.

Trác Bất Phàm cúi đầu nhìn ta, mỉm cười.

Ân, hảo hạnh phúc nga ~!

“Khụ!”

Hiện tại lại đến vị Lạc tiên sinh kia ho khan.

“Dường như Phạm công tử không thích cầm nghệ của tại hạ, không biết người có thể chỉ giáo một chút?”

Muốn ta đàn sao!

Không phải ta muốn, con người ta hề nghe nhã nhạc là liền muốn ngủ, Nhã Thụ trước kia đàn cho ta nghe, ta luôn luôn ngủ khiến ta nghe không biết bao nhiêu câu oán hận của hắn. Âm nhạc hoàn hảo là phải —

Ta đảo mắt, có rồi: “Như vậy, ta đánh một khúc cho ngài.”

Cầm dưa, trước gõ gõ đập đập một chút đồ vật trên bàn, sau đó, hai tay giơ lên – ta điên cuồng mà gõ –!

Ta gõ với một tốc độ kinh người —

“Coong!” – “Xoảng!!”

Một cái chén đã ‘anh dũng hy sinh’ dưới màn biểu diễn của ta.

“A, ngưng ngưng a

” Tay sờ sờ đầu, cười gượng.

Lạc Phỉ Nhiên mặt một trận xanh một trận trắng, làm ta không khỏi nghi ngờ hắn có hay không sẽ bị xuất huyết não.

Ta chỉ có thể quay đầu nhìn Trác Bất Phàm.

Trác Bất Phàm vẫn là một bộ biểu tình ôn nhu, cầm lấy chiếc dưa trên tay ta rút ra: “Ngày mai đem bản vẽ bộ nhạc khí này cho công tượng để bọn họ làm thành một bộ đi.”

Lòng ta đột nhiên đau xót, vươn tay ôm cổ hắn: “Ta sẽ không rời khỏi người...”

Trác Bất Phàm ánh mắt lóe lên, nhìn ta chăm chú trong chốc lát, ngẩng đầu nhìn Lạc Phỉ Nhiên nói: “Lạc huynh đường xa mà đến, không bằng trước hết tới khách phòng nghỉ tạm, chúng ta chậm rãi tán gẫu.”

Tuy sắc mặt Lạc Phỉ Nhiên vẫn là không tốt, nhưng cũng sẽ không ngu xuẩn cự tuyệt hảo ý của chủ nhân, chấp tay nói: “Liền theo như ngài nói.”

Trác Bất Phàm gật gật đầu, tay một vòng đem ta ôm lấy: “Ta đưa người về phòng,”

**

Người tập võ quả không hổ danh, ta tuy mập mập nhưng Trác Bất Phàm chính là một chút cũng không có vẻ cố sức.

Vào phòng, hắn đem ta đặt lên giường: “Người nên ngủ một lúc đi.”

“Ta hiện không mệt.” Ta dựa vào giường nhìn hắn.

Trác Bất Phàm đột nhiên cười: “Nga, người vừa rồi đã ngủ đó thôi ~”

Ta cãi: “Ai kêu tiếng đàn âm sắc trầm như vậy, nhưng mà đàn tranh nghe ra vẫn có điểm tốt a ~”

Trác Bất Phàm không cho ta mặt mũi: “Cho dù là đàn tranh, người cũng ngủ gật a ~”

Nói đúng.

Ta bất mãn: “Ta mệt như vậy là do ai hại a! Là ai tối qua không để yên cho ta ngủ?!”

Trác Bất Phàm ánh mắt trầm xuống, tay xoa xoa mặt ta.

Ta cọ cọ hai má vào tay hắn, cười dụ hoặc.

Trác Bất Phàm thân mình cứng đờ, rút tay về: “Người cần nghỉ ngơi!”

Ta không thuận theo thẳng đứng dậy: “Ta hiện tại không mệt a ~”

“Àn, Lạc Phi Nhiên còn đang chờ...” Hấn cứng họng nhìn ta cởi áo, lộ ra bả vai trắng nõn như tuyết.

Để cái tên không có thường thức âm nhạc kia chờ tới chết đi!

Ta biết rất rõ da thịt trắng nõn mềm mại của ta đối với ai kia là tối có lực hấp dẫn, cho nên ta hơi nghiêng người, khiến cho ánh mắt hấn lưu luyến không rời.

Ta dùng khóe mắt nhìn hấn: “Người ~ thật ~ sự ~ không ~ muốn ~?”

Trác Bất Phàm nuốt nuốt nước miếng, rồi cuộc thừa nhận: “Ta muốn.”

19. Quyển 2 - Chương 2

Trác Bất Phàm cúi người, miệng liền liếm lên cổ ta.

Ta nhẹ nhàng mà rướn người lên một chút, thả nhuễn thân mình mặc hấn muốn gì cứ lấy.

“Bảo bối...”

Trác Bất Phàm một mặt thấp giọng gọi, một mặt chuyên tâm liếm trên da thịt trắng nõn của ta

Hừ, ta dám chắc mấy loại mỹ nhân gầy trơ xương kia ôm nhất định không có được cảm giác thoải mái như ôm ta!

Trác Bất Phàm dọc theo xương sống hôn dần xuống dưới, lần đến hai cánh mông, hai tay hấn bắt đầu vuốt ve...

“A — “ Ta không khỏi rên rỉ

Sau đó lưỡi hấn bắt đầu tiến vào...

“Không — “ Ta vặn vẹo thân thể, cái khát vọng vừa muốn được tiến sâu lại vừa muốn trốn tránh này không ngừng tra tấn khiến ta run rẩy.

Lưỡi của hấn khai mở tiểu huyết, làm cho nơi đó dần ướt át nhu mềm.

“A!” Ta bị lật một vòng, tiểu huyết không tự chủ được co rút.

Không được! Ta chịu không nổi!

Ta nắm lấy tay hấn, đảo thân: “Để ta tới!”

Trác Bất Phàm không cự tuyệt ta chủ động, hấn nhìn hai tay ta run run cởi bỏ vạt áo, ngoại bào, trung y.

Ta mê đắm nhìn thân hình thon gầy của hấn, làn da mềm dẻo mà cứng rắn như thép kia lại có độ ẩm khiến người an tâm.

Tay của ta di động khắp ngực hấn, môi hôn lên khắp nơi.

Thẳng đến khi nghe được tiếng rên khe khẽ ta mới chuyển tới địa phương kia.

Rút đi đai lưng, quần dài liền rơi xuống.

Dọc theo hai đùi, ta chạm được tới trung tâm nóng rực kia.

Sớm đã cương cứng, phân thân của hấn tà tà ngạo nghễ nằm ẩn bên trong nội khó.

Ta nắm lấy, trong lòng bàn tay có thể cảm nhận được từng nhịp đập.

“Tiểu đệ đệ” của ta cũng đã trưởng tới phát đau.

Một phen xả hạ món đồ vương vীu kia, phân thân cực đại kinh người kia lập tức nảy ra.

Càng nhìn bộ vị ngạo nhân kia thân nhiệt của ta lại càng tăng cao.

Ta ngẩng đầu nhìn hắn, Trác Bất Phàm khoe miệng khê nhếch, khuôn mặt anh tuấn không giống phàm nhân kia lại nhiễm thượng một tầng sắc dục ửng đỏ, sóng mắt cũng dần mê ly.

Một tay hắn đè lại cái gáy của ta. Ta hôn lên.

Ta cố gắng lấy lòng hắn, cố gắng hàm trụ sâu nhất, hắn cũng không ngừng trưởng lớn.

“Tốt lắm!” Cực đại phân thân chứng minh hắn cũng duy trì không được bao lâu.

Trác Bất Phàm từ miệng ta rút ra, lật ngược thân ta, từ phía sau tiến vào.

Hoàn toàn tê dại, ta co rút hậu huyết, đè ép.

Trong tiếng rên rỉ của ta cùng hơi thở nặng nhọc của hắn là âm thanh va chạm đầy dâm mỹ.

Tay hắn nắm lấy thắt lưng của ta, đẩy mạnh. Một tay thì an ủi phân thân của ta, ma xát lên xuống.

“Ân A” Ta đóng đũa thắt lưng, chủ động tìm kiếm khoái cảm.

Trác Bất Phàm bỗng nhiên tăng tốc, thắt lưng va chạm mạnh hơn, một hơi đem khoái cảm đẩy tới đỉnh điểm.

“A!” Ta toàn thân xụi lơ trên giường.

Hắn gầm nhẹ một tiếng, lại va chạm vài cái, một ngụm cắn vai ta, sau đó phóng thích.

Ta nằm úp sấp thở dốc, thật lâu không thể bình phục hô hấp.

Trác Bất Phàm nâng thân, cắn cắn lưng ta: “Lưng của cực cưng là tối xinh đẹp, ăn tối tốt nhất”

Cảm giác tê dại khiến ta buồn ngủ.

“Mệt rồi?”

Ta gật gật đầu.

Trác Bất Phàm rút ra phân thân, đứng dậy mang khăn tới lau người cho ta: “Hảo hảo nghỉ ngơi đi.”

Ta mở mắt túm lấy hắn: “Người không theo giúp ta a?”

Trác Bất Phàm cười khở: “Người càng ngày càng bám người.”

“Ta cũng chỉ bám người a....”

Trác Bất Phàm vẽ mặt một bộ không có biện pháp lắc đầu: “Vây một lúc thôi nha. Ta còn có việc phải làm.”

“Đã biết ~~~” Ta lại thắng, dùng thanh ngọt liếm gọi hắn, đem hắn kéo đến bên người nằm xuống: “Liên trong chốc lát...”

20. Quyển 2 - Chương 3

Chờ ta tỉnh lại, Trác Bất Phàm đã không còn bên cạnh. Bất quá từ độ ẩm bên cạnh, biết hắn rời đi chưa lâu.

Ta cắn môi dưới, hạnh phúc ôm chần nhớ hắn.

Hiện tại, Trác Bất Phàm thực sủng ta. Nâng tay nhìn hôn ngân trên cổ tay vẫn còn rõ ràng. Cho dù lại lần nữa ở cùng một chỗ nhưng chúng ta vẫn ẩn ẩn một nỗi bất an.

Với ta, ta lo lắng tới một ngày nào đó hắn phát hiện ta không bình thường, lại là một tên diện mạo chẳng có gì đặc biệt [hơn nữa còn là nam nhân]. Đến lúc đó, hắn sẽ đem ta đá sang một bên. Dù sao hắn là tên có sở thích thu thập cái đẹp. Mà ta, chính là không hiểu hắn vì sao lại coi trọng ta.... Thật sự không biết! Cho nên ta bất an, ta dùng hết tâm lực thầm nghĩ bảo trụ khoái hoạt trước mắt này, càng lâu càng tốt.

Mà hắn, cũng có bất an, đặc biệt là ở thời điểm hắn còn mê luyến ta.

Bởi vì hần hiểu được lai lịch của ta, hần sợ vào một ngày nào đó, ta sẽ đột nhiên biến mất, giống như khi ta đến đây.

Có lẽ chính bởi cảm giác bất an này mà chúng ta luôn khát cầu đối phương, không đành lòng tách ra.

“Ai — “ Thở dài, ta nhàm chán ngồi đây.

Mặc quần áo, ngồi ở trước bàn uống trà. Nếu hần dậy lúc ta cũng tỉnh, nói ta nhất định phải đi cùng hần, quần hần bận cái gì. Dù sao mọi người đều đã quen hai người chúng ta giống như một đôi luôn cùng một chỗ.

“cốc cốc” Ngoài cửa truyền đến âm thanh: “Ta là Lạc Phỉ Nhiên, có thể vào không?”

Di? Hần tìm ta làm gì?

Ta khơi mào khoe miệng.

Thú vị. Xem hần muốn nói cái gì!

“Mời vào.” Ta không đứng dậy, để hần tự vào.

Lạc Phỉ Nhiên vào phòng, nhìn ta đến một chút bộ dáng tiếp khách đều không có, nhũu mày.

“Ngồi.” Ta bưng chén trà.

Lạc Phỉ Nhiên mày nhăn càng sâu, nhưng không phát tác, theo lời ta ngồi đối diện.

Hần không chủ động mở miệng, ta cũng nhân cơ hội này đánh giá hần.

Cho dù là lấy tiêu chuẩn hiện đại thì bộ dạng hần quả thật không tồi. Bất quá, cái loại khí tức ngạo mạn kia lại khiến người không quá thích. Hần mặc một thân quần áo sẫm màu, chất liệu không phải loại quý giá gì nhưng thực sạch sẽ.

Nghe nói hần tự cho mình thanh cao, bao nhiêu quan lại quý nhân lấy số tiền lớn mời hần làm việc, hy vọng nghe hần đàn một khúc nhạc cũng không được. Hần cho rằng những kẻ mình đầy hơi tiền dung tục kia sẽ vũ nhục nghệ thuật của hần.

Người như vậy ở trong đời thực rất khó tồn tại.

Trác Bất Phàm yêu cái đẹp, nhưng hần không phải tướng gia, hần thực tế có đầy đủ năng lực để bảo hộ cái đẹp.

Lúc trước Lạc Phỉ Nhiên đã từng giống như hiến vật quý muốn Trác Bất Phàm thưởng giám cổ cầm kia. Năm ngàn lượng. Trong nhà hần chỉ có vài mẫu đất, lấy đâu ra bút phí này chứ?

“Thỉnh tha thứ ta nói thẳng, ta cho rằng người căn bản không xứng với Trác trang chủ.” Hần đánh vỡ trầm mặc.

Bất đầu?

“Ta gặp qua rất nhiều người, bọn họ tứ phương cất giấu cổ vật nhưng bọn họ có mấy ai biết thưởng thức. Trác trang chủ lại bất đồng, hần là người duy nhất ta tán thành.”

Lạc Phỉ Nhiên vuốt râu: “Bất quá hần cưới người – thật sự là làm cho ta kinh ngạc.” – Hần không chút nào che dấu vẻ khinh thường ta – “Sự tồn tại của người sẽ hủy hoại hần!”

“A,” – Ta cười khê: “Có phải hủy hoại hần hay không cũng phải do đương sự nghĩ vậy mới được.”

“Hần nhất định bị người dùng kế mê hoặc, hần nhất định sẽ tỉnh ngộ!”

Ta che miệng cười: “Như thế nào, người sẽ không cho là ta là hồ ly tinh đi.”

“Nhưng người căn bản không có chỗ nào tốt!” Lạc Phỉ Nhiên bị ta chọc giận.

“Người tin tưởng ánh mắt Trác Bất Phàm? Chắc là tin đi. Như vậy người thế nào nói ta không có chỗ tốt? Đây chính là hoài nghi hần nha.”

“Hừ! Mồn mếp sắc sảo lắm!” – Hấn nặng nề hừ một tiếng – “Người tốt nhất nên tự biết lấy mình, sớm chạy lấy người là hơn.”

Ta lạnh lùng: “Nói như thế nào ta cũng là chính thất phu nhân cưới hồi đám hoàng của hấn, mà người chỉ là một thực khách. Người nói lời này không khỏi quá phận đi. Nếu ta nói cho Bất Phàm nghe những gì người vừa nói, người nói hấn sẽ phản ứng như thế nào?”

Lạc Phỉ Nhiên cứng người, xanh mặt.

“Không phải ta uy hiếp người nhưng người mới là người nên hiểu rõ thân phận của mình.” Ta lạnh lùng nhìn hấn cố gắng cứu lấy một chút tự tôn không còn mấy kia.

“Người! Cùng người như người nói chuyện không khác đàn gảy tai trâu! Hừ! Ai đúng ai sai, cứ chờ sẽ rõ!”

Ta cười lạnh: “Đúng vậy, bất quá trước đó, ta còn là Thiên Cảnh sơn trang chủ phu nhân, với ta người vẫn nên có điểm tôn kính là tốt nhất – không phải sao?”

“Thất lễ!” Lạc Phỉ Nhiên nổi giận gầm lên một tiếng, đẩy cửa đi ra ngoài.

Người nghĩ rằng ta hội ngu ngốc nhận khi dễ?! Hừ, coi thường nhau quá!

Ta đem trà một hơi uống cạn.

Hấn có hay không tới chỗ Trác Bất Phàm?

Ta đứng lên.

Thật lâu không phấn khích như vậy – đi xem tốt lắm!

21. Quyển 2 - Chương 4

Đi ra hành lang, đón tiếp là hai nha hoàn.

“Phu nhân.” Hai người đồng thời thi lễ.

“Ân, trang chủ đâu?”

Một nha hoàn trả lời: “Trang chủ đang ở trong thư phòng.”

“Úc, đã biết. Các người lui xuống trước đi.” Ta khoát tay đuổi các nàng hướng thư phòng bước vào.

Đi tới trước cửa, thị vệ nhìn thấy ta, khom mình thi lễ.

Ta ý bảo bọn họ không cần lên tiếng, đục thủng cửa sổ, ghé mắt nhìn vào.

Ha ha, quả nhiên, tên Lạc Phỉ Nhiên kia chưa từ bỏ ý định “hảo tâm” khuyên nhủ

Xen Trác Bất Phàm bộ dáng không kiên nhẫn lòng ta chợt dâng lên một cỗ nhiệt lưu.

Có thể có một người yêu ta như thế thật tốt.

Ta đẩy cửa ra.

Trác Bất Phàm vừa thấy ta, lập tức lên đón: “Bảo bối, sao lại tới đây!”

“Không hoan nghênh?” Ta cười hỏi

“Như thế nào có thể.” Hấn kéo ta vào lòng ngồi lên tọa ỷ.

Ta thuận theo hấn, trộm nhìn sắc mặt xanh mét của Lạc Phỉ Nhiên. Hì hì.

“Các người đang nói cái gì? Ta không quấy rầy chứ?” Ta vờ hỏi, đem thân mình thư thư phục phục ý vào ngực Trác Bất Phàm.

“Không có gì. Một chút tiểu sự không quan trọng mà thôi.”

Ha ha ha ha, ta cười thầm, không quan trọng sao?

“Trác trang chủ, mời người cân nhắc.” Lạc Phỉ Nhiên chưa từ bỏ ý định.

“Việc này ta tự có quyết định.” Trác Bất Phàm tuy không nghĩ trở mặt nhưng ngữ khí cũng không khách khí.

Hắn nhẹ giọng đối ta nói: “Có muốn ăn chút điểm tâm?” – Cầm lấy Thiên tàng tô trên bàn – “Ăn một chút?”

Ta theo tay hắn đem điểm tâm ăn vào miệng.

“Ngon không?” – Thấy ta gật đầu, hắn lại lấy một khối bánh đậu – “Ném thử cái này xem.”

Lạc Phỉ Nhiên hai tay nắm chặt, một bộ tức muốn chết: “Trác trang chủ, ta trước cáo từ!”

“A a, xin cứ tự nhiên.” – Trác Bất Phàm cũng không thèm nhìn hắn một cái, uy ta uống này nọ: “Uống một ngụm trà, coi chừng nghẹn....”

Lạc Phỉ Nhiên phẩy tay áo bỏ đi.

“Cơn giận thật lớn a ~” Ta nói

Trác Bất Phàm sáng tỏ nhìn ta: “Hắn nói gì đó.”

Ta ngả đầu về phía sau, tinh tường nhìn hắn: “Hắn kêu ta rời người đi ~”

Trác Bất Phàm ôm chặt lấy ta: “Vậy người nói thế nào?”

“Ta thỉnh hắn đi trước mở đường.”

“Ha ha ha ha” Trác Bất Phàm ngẩng đầu cười to.

Cười một lúc, hắn dần tắt nụ cười, đem mặt chôn tại cổ ta: “Đáp ứng ta sẽ không bỏ ta mà đi.”

Ta nhắm mắt lại: “Trừ phi người vĩnh viễn yêu ta.”

22. Quyển 2 - Chương 5

Ta từng nghĩ trải qua chuyện vừa rồi, Lạc Phỉ Nhiên thanh cao kia nhất định rời đi. Không nghĩ tới hắn cứ nhiên không đi, vẫn nhàn nhàn làm một thực khách. Có lẽ gần đây thực sự túng thiếu. Ta xem hắn mỗi ngày lấy ánh mắt mê đắm nhìn cổ cầm kia, loại ý tưởng của nhân sĩ cao nhã này không phải tục nhân có thể lý giải.

Ngày lại ngày trôi qua, cả ngày ở trong trạng khiến ta nhàm chán.

Mỗi ngày này, ăn xong cơm, ta liền nhàn nhàn đứng trong hoa viên chơi bắn bi.

Nói là bắn bi, nhưng không giống như bình thường.

Đầu tiên, ta dùng cũng không phải cái gì Nê hoàn tử, mà là Tử ngọc lưu ly thượng hạng. Hảo hảo một chuỗi ngọc châu bị ta hủy đi, đem ngọc châu ngoạn – mà Trác Bất Phàm chính là nói: “Người nếu thích, ta tái mua cho người.” Thương phẩm Nhật Bản, một chuỗi này chỉ sợ đủ sức cung cấp cho một gia đình bình thường ăn trong hai năm.

Ta ánh mắt hơi đổi, một viên hạt châu lăn về phía trước, sau đó là khóa thứ hai, thứ ba..

Tại thời đại mà võ công cùng nội lực tồn tại này, siêu năng lực của ta chỉ cần che dấu hảo là an toàn.

“Bảo bối?” Là Trác Bất Phàm.

Ta nhàm chán nhặt hạt châu lên xem: “Ta nhàm chán.”

Phía sau có người tiến tới ôm.

“A, người gả cho ta cũng hai tháng rồi, ta hình như chưa có mang người ra ngoài dạo chơi – muốn đi sao?”

Ta quay đầu nhìn: “Khi nào đi?”

Hắn ôn nhu cười: “Hiện tại thế nào?”

“Hảo!” Ta giang hai tay.

Hắn lập tức đem ta ôm lấy: “Thay quần áo liền đi.”

*

“Ai nha ~ còn tưởng người đem ta đi chơi, kết quả là tra trưởng a ~~” ta oán giận đi theo hắn ra khỏi cửa hàng thứ năm.

“Ta không phải thuận tiện hướng bọn họ giới thiệu phu nhân của ta là người sao?”

“Đúng vậy!” Ta âm thầm thở dài.

Những người đó phản ứng đều giống nhau. Đầu tiên là không thể tin, sau đó là không thể lý giải, cuối cùng là xem ta không dậy nổi.

Hừ! ta không thích!

Ta nhìn thấy có bán mít quả: “Ta đi mua cái kia!”

“Kêu hạ nhân đi là được rồi.”

Ta giẫy tay hắn: “Ta chính mình đi!”

Mua hai xâu mít quả, ta bỗng nhiên nghe được thanh âm tranh chấp. Xoay người tìm kiếm, ngay phía trước cách đó không xa, có một tên đang đồ tể đang dây dưa hai vị cô nương.

Cẩn thận nhìn, cư nhiên là người quen – Như Ý cô nương, bên cạnh hiển nhiên là nha hoàn tùy thân.

“Cô nương đã nói không muốn, người thế nào còn dây dưa a!” Tiểu nha hoàn hét to, hiển nhiên cơn tức rất lớn.

“Người có biết ta là ai hay không? Ta là Vương Chí Hiên! Cừu cừu ta là Tể tướng đương triều!” Vị công tử trẻ tuổi kia lớn tiếng.

Lại là một tên ‘chó cậy gần nhà gà cậy gần chuồng’! Ta khinh thường bĩu môi.

“Vương công tử, mời ngài tránh ra!” Như Ý hiển nhiên không chịu nổi thái độ của đối phương, bắt quá thanh âm ôn nhu kia nghe không ra nóng giận.

“Ta chỉ muốn thỉnh cô nương đến phủ đệ gảy một khúc nhạc mà thôi, cô nương tốt nhất nên nghe theo đi.”

“Vương công tử, thỉnh người đừng khó dễ ta.”

“.... Người đừng rượu mời không uống lại muốn rượu phạt!” Vương Chí Hiên gào lên cầm tay Như Ý muốn dùng võ lực.

“Cứu mạng a!” Tiểu nha hoàn lập tức cao giọng kêu lên. Tình huống hiển nhiên sẽ trở nên không thể văn hồi.

Ta hướng Trác Bất Phàm khoát tay, ‘người không qua hỗ trợ?!’

Trác Bất Phàm dùng mắt hỏi ta, ta gật gật đầu, hắn khi đó mới đi qua.

“Như Ý.” Trác Bất Phàm chỉ một chút, tay Vương Chí Hiên liền thoát lực.

“A! Trác công tử....” Như Ý sóng mắt lưu chuyển, đem tay ngọc rút ra, nhẹ nhàng cất bước trốn sau lưng hắn.

“Người lại là cái gì a?!” Vương Chí Hiên chửi bậy.

“Tại hạ Trác Bất Phàm.”

Vương Chí Hiên sắc mặt biến đổi: “Thiên Cảnh sơn trang Trác Bất Phàm?”

“Đúng vậy.”

Vương Chí Hiên oán hận trừng mắt nhìn nam nhân so với mình cao hơn cả một cái đầu, tướng mạo tuấn tú xuất trần, một thân khí phách kia người thường sao có thể so với: “Hừ, người không nên quá kiêu ngạo! ta sớm muộn gì cũng đánh bại ngươi!” – Kêu hai tiếng, hấn lui về phía sau – “Như Ý cô nương, ta sẽ không bỏ qua! Lần sau ngươi chạy không thoát đâu!” Phô trương thanh thế xong, Vương Chí Hiên liền bỏ đi.

“Ai.” – Như Ý thở một hơi, tránh ra hai bước, ngẩng đầu, ẩn tình đưa tình chăm chú nhìn Trác Bất Phàm – “Vừa rồi đa tạ Trác công tử xuất thủ tương trợ.”

Nha hoàn ở một bên nói: “Công tử không bằng đi vào các nghỉ ngơi một chút, để cô nương đánh đàn cho ngài nghe!”

Như Ý vẽ mặt chờ mong nhìn hấn.

Trác Bất Phàm nâng mi cười: “Thực không khéo, ta hiện tại đi không tiện!”

Như Ý nhìn quanh: “Trác công tử cùng người có hẹn.....” Thấy được ta.

Ta đem viên sơn tra cuối cùng nhét vào miệng, lau miệng đi qua: “Đã lâu không gặp!”

Như Ý trong mắt nhiễm thương một tầng ưu oán: “Ngài cùng phu nhân cùng đi a.....”

Ta lập tức đến bên cạnh lão công thân thiết: “Bất Phàm mang ta đi dạo!” [Tuy thực tế là đi công tác.]

“..... Kia, không quấy rầy hai người.” – Như Ý thấp đầu thi lễ, ngẩng lên nhìn Trác Bất Phàm – “Như Ý lúc nào cũng chờ công tử....”

Ta lên: “Cô nương không phải còn có việc? Chúng ta cũng rất bận! Không tiện!”

Như Ý thần sắc thê lương, xoay người rời đi.

*

Đám người đi xa, Trác Bất Phàm buồn cười chọc chọc mặt ta: “Làm hảo rõ ràng.”

Ta chu miệng: “Có người ở trước mặt ta muốn cùng ta thưởng lão công, ta còn khách khí cái gì!”

Trác Bất Phàm bỗng nhiên tiến đến trước mặt ta: “Nếu là ta đi tìm nàng?”

Hắc hắc, ta nhe răng: “Người tìm một, ta cũng tìm một!”

Trác Bất Phàm ôm chặt thắt lưng ta: “Không chuẩn!”

Ta lắc đầu: “Chỉ cần người làm được, ta liền nhất định toàn bộ trả lại cho người.”

Đây là nguyên tắc của ta. Ta muốn một tình cảm duy nhất. Hấn nếu đã có ta sẽ không lại có người khác. Muốn cùng người chia sẻ hấn, ta tình nguyện không cần.

Trác Bất Phàm trừng mắt nhìn ta: “Người nói thật?”

“Thiên chân vạn xác.” Ta nhìn lại hấn

Trác Bất Phàm bỗng nhiên thở dài một hơi: “Người thật sự là làm cho người ta không yên lòng a.” – Dem ta hăm trong lòng – “Ta sẽ không cho người cơ hội rời đi ta.”

Ta cũng không muốn a: “Xem biểu hiện của người.” Ta cọ cọ đầu trong ngực hấn

Tương lai hết thấy còn chưa biết. Cái ta có khả năng làm chính là bắt lấy hiện tại.

23. Quyển 2 - Chương 6

“Tuần án đại nhân tới.”

Khi tuần án đại nhân tới ta chính là dựa trong lòng Trác Bất Phàm ăn hoa quả.

Trương Bình Trương đại nhân là một trung niên nhân mặt mày hồng hào phúc hậu, mặt mày luôn có vẻ tươi cười. Hấn đến đưa quà cưới muộn.

“Tuy rằng chậm một chút, lẽ vật nho nhỏ, bắt thành kính ý.” – Trương Bình mở hộp gấm – “Không biết phu nhân ở đâu? Có thể cho Trương mỗ gặp một chút?”

Phụt!! Ta đem toàn bộ cái gì đó trong miệng phun ra.

Trác Bất Phàm bắt đặc dĩ nhìn ta, đối Trương đại nhân nói: “Vị này chính là tiện nội.”

“A?” Trương đại nhân há miệng, rộng đến độ có thể nhét trứng chim.

“Trương đại nhân hình như thực giật mình?” Ta nói

“Ân? Cái gì?” – Trương Bình cuối cùng khép miệng lại – “Ngượng ngùng, ta chỉ là không ngờ...”

“Thật không ngờ Trác đại trang chủ yêu thích cái đẹp lại thú một nam – nhân không tài không sắc không địa vị như ta!” Ta ‘hảo tâm’ tiếp lời.

“Bảo bối, không được vô lễ!” Trác Bất Phàm có ý khiển trách ta.

Ta nhún nhún vai: “Xin lỗi a!”

“Ha ha, cấp.” – Trương Bình cười gượng vài tiếng – “Có thể khiến Trác đại trang chủ động tâm, phu nhân nhất định có chỗ hơn người.”

Di? Hảo khó được cư nhiên có người nói như vậy.

Ta kinh ngạc nhìn lão nhân dường như rất hiền lành này, không khỏi mỉm cười

Trác Bất Phàm phát hiện động tĩnh của ta cũng thực vui vẻ: “Đa tạ đại nhân khích lệ.”

Trương Bình ánh mắt đảo qua chúng ta, rốt cuộc cười nói: “Hiện tại ta tin tưởng trang chủ thú đúng người rồi!”

Ha ha ha ha, lão nhân hảo đáng yêu. Ta nhiệt tình đưa qua hoa quả khô ta làm: “Đại nhân, nếm thử tay nghề của ta như thế nào?”

Trương đại nhân dùng cây tăm cầm một miếng táo bỏ vào miệng: “Ân – hương vị rất lạ! Bất quá ăn rất ngon!”

“Đại nhân thích liền ăn nhiều một chút.” – ta đơn giản đem cả bàn để trước mặt hắn – “Này dinh dưỡng tuy cao nhưng lại không béo a, ăn nhiều một chút.”

“Thật sao?” – Quá béo đại nhân nhăn tình sáng lên – “Nhà ta liền này không cho ta ăn kia cũng không cho ta ăn, nếu cái này thực sự tốt, kia nên nhờ phu nhân chỉ dạy.”

“Đương nhiên đương nhiên, này rất đơn giản....”

Chúng ta trò chuyện với nhau thật vui.

—

Chờ một mâm hoa quả đều ăn gần hết mới chuyển tới đề tài chính.

“Trên thực tế, gần đây có không ít người mất tích.”

“Mất tích?”

“Phải nói, là bị bắt đi.”

“Từ kinh thành tới đây một đường, đã có hai mươi ba người.”

“Từ kinh thành?”

“Không sai. Nhìn lộ tuyến, mục tiêu kế tiếp chính là nơi này.”

“... Như vậy, mất tích đều là người như thế nào? Cùng ta có liên quan gì?” Trác Bất Phàm một câu nói trúng trọng điểm.

“A, người mất tích tuổi không lớn, hoặc nam hoặc nữ. Bất quá điểm chung – đều là mỹ nhân số một số hai!”

“Mỹ nhân?”

“Đúng vậy. Mà nói đến mỹ nhân, ai chẳng biết Trác đại trang chủ trong trang mỹ nhân như mây a.”

“Kia, có manh mối gì không?”

“Mới đây thôi, trừ bỏ một người thoát nạn, đã chết một nhân chứng, còn lại không có thương vong nào khác. Mà phạm nhân hẳn là từ kinh thành đến, đam mê mỹ nhân. Hơn nữa, hẳn dường như đối với mỹ nhân thông thạo âm luật rất có hứng thú. Trong hai mươi ba người kia, có mười bốn người biết tấu nhạc khí hoặc ca hát khiêu vũ – còn lại, không rõ lắm.”

“Từ người đầu tiên mất tích, đã bao lâu?”

“Bốn mươi hai ngày.”

“Còn gì không rõ?”

Vị đại nhân này kỳ thực khả năng không được tốt lắm a

~~“Một khi đã vậy, ta sẽ lưu ý nhiều hơn. Trong trang cũng sẽ tăng cường canh gác.”

“Vậy làm phiền. Cũng không còn sớm, ta xin phép cáo từ.”

“Có rảnh mời ngài ghé chơi.” Ta mời hẳn.

“Đương nhiên.”

Đưa tiễn Trương Bình, ta một mặt đùa nghịch vạt áo Trác Bất Phàm, một mặt nói: “Tên bắt cóc mỹ nhân này hình như muốn cùng ngươi so sánh. Xem ai có được nhiều mỹ nhân nhất.”

“Ta cũng không dùng loại thủ đoạn này.” Trác Bất Phàm hờn giận.

“Phải a, chỉ cần Trác trang chủ ngoắc ngón tay, bao nhiêu mỹ nhân tự dâng mình tới cửa ~~”

“Như thế nào? Ghen tỵ?”

Ta không trả lời, ngược lại ngửa mặt nhìn hẳn.

Mây kiếm xích cao, mắt dài nhỏ hữu thần, mũi cao thẳng, môi mỏng duyên dáng, phối thượng cùng thân hình thon dài hữu lực – người như vậy, thế nào lại thích ta?

“Suy nghĩ cái gì?” Trác Bất Phàm hỏi.

“Nghĩ người rốt cuộc thích ta cái gì.” Ta nhất thời không chú ý cư nhiên đem suy nghĩ nói ra.

“Nghĩ thế nào?” Trác bất Phàm vuốt ve mặt của ta.

Ta chậm rãi cọ cọ mặt trong tay hẳn: “Ta chỉ là không tin. Dù sao ta vừa không xuất sắc, lại là nam nhân, không có cách nào thay người sinh nhi dục nữ...” – Ta cảm thấy thân mình Trác Bất Phàm cứng đờ.

Ta ngẩng đầu: “Có cái gì không đúng?”

“Không..... Đương nhiên không có.” – Trác Bất Phàm ra sức trấn an – “Người không cần nghĩ nhiều. Tin tưởng ta, ở trong lòng ta, ngươi là một tồn tại đặc biệt. Ta chỉ yêu một mình ngươi.”

Hắn giống như không muốn tiếp tục đề tài này, dùng môi chặn miệng ta: “Cùng với nghĩ đông nghĩ tây, không bằng đến thân thiết một chút đi ~~”

“Sắc quỷ!” Ta nhẹ nhàng đánh hắn một chút, cũng không cự tuyệt hắn đòi hỏi.

24. Quyển 2 - Chương 7

Khi ta nhận được thiệp mời của Như Ý, ta không nói với Trác Bất Phàm.

Địa điểm là ở Phong kiều. Lúc đó trời đang mưa.

Đi tới chân cầu, ta không đi lên mà đứng ở xa xa nhìn nàng.

Như Ý lẻ loi một mình, không gặp nha hoàn lạnh lẽo kia.

Nàng mặc tổ sắc váy dài, khoác một kiện áo choàng màu xanh. Trên đầu không mang bao nhiêu vật phẩm trang sức, chỉ có một chiếc ngọc trầm. Bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn nổi bật trên màu vàng lợt của cán dù. Một trận gió nhẹ thổi qua, tóc dài phiêu tán, y trang bay bay.

Quả nhiên là mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành.

Ta đi tới, lên tiếng gọi nàng: “Như Ý cô nương!”

Như Ý lấp bắp kinh hãi, nhìn người đến là ta, trên mặt là bất đắc dĩ hay là thoải mái?

“Phạm công tử.”

“Bất Phàm hần sẽ không tới đây.”

“Là hần không muốn đến, hay là công tử người không cho hần đến?”

Biết rõ không nên cấp nàng hy vọng, ta nói thật: “Hần không biết người đang đợi hần.”

Như Ý thu hồi tán, mặc mưa phùn tấp lên người.

“Phạm công tử, ta đối Trác trang chủ là thật tâm. Ta biết người đối hần có cảm tình, ta tình nguyện làm bé, chỉ cầu có thể ở bên Trác công tử. Ta sẽ tôn kính người, sẽ không cùng người tranh giành tình cảm, người vĩnh viễn đều là chính thê của hần.”

Ta lắc đầu: “Ta không chán ghét người, nhưng ta không thể đáp ứng.”

“Vì cái gì?” Như Ý vẻ mặt thống khổ

“Ta là một người ích kỷ. Ta muốn có một tình yêu trọn vẹn, ta không thể cùng người chia sẻ.”

“Không có biện pháp khác sao?” Nàng ai oán hỏi

“Thực xin lỗi.” – Ta nói – “Cô nương tuyệt đại tào nhã, nhất định có thể gặp một người tốt.”

Như Ý lắc đầu: “Không có khả năng.” Mãnh ngẩng đầu, trong mắt tinh quang đại lượng.

Lòng ta cả kinh vội tự bảo vệ mình. Lại không biết từ khi nào có hai người xuất hiện, đem một khối vải bưng kín miệng của ta.

Ý thức mơ hồ, trước khi hôn mê ta nhìn thấy Như Ý yếu đuối ngã vào người một nam tử che mặt.

**

Không cần nhìn ta cũng biết mình bị bắt. Là ai hạ thủ? Như Ý sao? – Không đúng, không phải nàng.

“Một đám ngu ngốc! Kêu các người bắt mỹ nhân, đem tên mập này bắt đi làm gì?!” Một giọng nam lớn tiếng mắng mỏ.

“Nhưng mà lão đại, người không phải nói không được để người ta phát hiện, lại không thể dể thương người? Vừa vặn hần cũng ở, không có biện pháp đành phải đem hần theo cùng.”

“Cút! Kêu các người làm chút việc cũng không nên hờn! Các người không thể chờ tên kia đi rồi ra tay à! Các người có đầu óc hay không?! Cũng có thể động cái có trên cổ mấy người đi!.... Các người lắc đầu làm cái gì?!”

Ta thiếu chút nữa cười ra tiếng, thật vất vả mới nhịn xuống được.

Nghe thanh âm, đối phương hình như chỉ có ba người. Ta nghĩ với năng lực của ta, đối phó bọn họ không thành vấn đề. Bất quá, đã có cơ hội này, ta vì cái gì không lợi dụng một chút, nói không chừng có thể thấy kẻ cầm đầu, giúp vị tuần án đáng yêu kia phá án.

“Ân.....”

Bên người truyền đến tiếng rên của nữ tử.

“Lão đại, nữ nhân kia tỉnh!”

Ta hé một mắt nhìn, thấy Như Ý cách đó không xa từ từ tỉnh dậy, sau đó hoảng sợ kéo vạt áo lui tới chạn tường.

“Các người, các người là ai?!”

“Người không cần biết! Chỉ cần người ngoan ngoãn nghe lời, chúng ta sẽ không tổn thương người.” Tên cầm đầu nói.

Như Ý nhìn xung quanh, nhìn đến ta nằm trên đất thét lên một tiếng: “Các người làm gì Phạm công tử?”

Nam nhân kia khinh miệt hừ một tiếng: “Hắn không sao.” – Sau đó thuận thế đá ta một cước.

Ta thào! Cự nhiên dám đối xử với ta như vậy! Xem ta thế nào đáp lễ người!

Như Ý dù sao cũng là người từng trải, không khóc cũng không nháo, im lặng ngồi một bên.

“Không cần hành động thiếu suy nghĩ, biết chứ?!” Nam nhân nói rồi khóa cửa ra ngoài.

Ta khi đó mới mở mắt ngồi dậy.

“Người không sao chứ?” Như Ý vội vàng hỏi

“Không có.” – Ta nhìn xung quanh – “Không biết hiện tại là ở đâu.”

“... Thực xin lỗi, là ta làm liên lụy người.” Như Ý cúi đầu nói.

“Không có gì.”

Chúng ta nếu không nói chuyện, đều tự đứng ở một bên.

Thái dương rất nhanh lặn xuống, bụng của ta bắt đầu ‘biểu tình’. Ta đói!

Nghĩ xem, ta ở trong trang, tùy thời đều có thể ăn ngon, nào giống như hiện tại!

Ta nhảy dựng lên, nắm lấy thanh cửa sổ kêu to: “Người tới a! Ta muốn ăn cơm!”

Như Ý ghen hòng trôn trối nhìn ta.

Không bao lâu có người hùng hổ xông tới: “Gọi quý a! Nếu không cảm miệng ta đánh người!” – Đem một cái khay nhỏ nhét vào – “Ăn nhanh lên, lát nữa chúng ta còn lên đường.”

Thức ăn quá kém! Ta có chút hối hận muốn rời đi nơi này!

“Người không ăn sao?” Ta đem bánh bao nhét vào miệng, hỏi

“Không cần.” Như Ý ôm chân ngồi ở góc tường.

“Người là sắt cơm là cương, không ăn cái gì sao có sức!”

Như Ý hoang mang nhìn ta, ta giật mình nhận ra có nói cái gì nàng cũng không hiểu: “A – người nếu không ăn, ta liền ăn hết nha ~~” Ta đem lực chú ý của nàng dời đi.

Như Ý thật sâu nhìn ta, mở miệng nói: “Ta không rõ – người có điểm nào tốt?”

Ta thả chậm tốc độ, cười khổ: “Ta cũng muốn biết a.”

**

Trời tối, trên cao đến một ánh trăng cũng không có, ba nam nhân kia đem chúng ta trói lại, trong miệng cũng nhét khăn, ném lên một chiếc xe ngựa.

Như Ý là một bạn đồng hành im lặng. Ta vừa lúc vênh tai nghe ngóng xung quanh.

Đầu tiên là gió thổi xào xạc, thêm tiếng loài chim nào đó nỉ non, còn có tiếng côn trùng kêu.

Theo vài cái xóc nảy rèm xe khê hé, tiếng bánh xe lọc cọc cùng tiếng vó ngựa đát đát.

Lúc này không động thủ còn đợi đến khi nào?!

Ta xuyên qua khe hở rèm xe – mục tiêu là tạp vật ven đường.
Một cái khay đan bay đến, tiếp theo là ghế nhỏ, “đương” một tiếng đánh vào thành xe.
Càng lúc càng có nhiều tạp vật bay tới, đánh đồng đập tây!
Nam nhân không biết đã xảy ra chuyện gì, dân cư ven đường tò mò đi tới, hần vội chỉ huy mã tiên đào tẩu.
“Thật sự là gặp quỷ, vừa xảy ra chuyện gì a?!” Rồi tiểu trấn, bùn đất bay tứ tung.
Ta lùi đầu về, ngồi thẳng, nhìn Như Ý tò mò đánh giá ta.
Ta không để ý tới nàng, nhắm mắt nghỉ ngơi.
Trời càng lúc càng về khuya.
Đến một nơi khác, lúc này người bị bắt đến càng nhiều hơn, đối phương cũng tăng thành sáu người.
“Ô ô ô” Nơi nơi đều là khóc than.
Ta không kiên nhẫn che lỗ tai, lại chắn không được tạp âm phiền lòng này.
“Không được khóc!” Một tên hét lớn.
Chung quanh xuất hiện ngấn ngủ yên tĩnh, sau đó là khóc than so với vừa rồi còn lớn hơn.
“Kính nhờ, ta còn muốn ngủ a ...” Ta trở mình, dùng quần áo đem toàn bộ đầu bịt kín.
Ta thật sự là tự tìm khổ mà. Nếu không đi tới bước này ta sớm đã vỡ mộng chạy lấy người.
Trác Bất Phàm, người tốt nhất đừng đi ăn vụng!
Nghĩ đến hần, ta thân mình không khỏi nóng lên.
Ta kẹp chặt hai chân.
Nơi này không phải nơi động dục a! (sắc máu)
Ta lần thứ một trăm ai oán.

25. Quyển 2 - Chương 8

Cuối cùng đoàn xe cũng tới nơi.
Ta vốn không cho rằng thời đại này sẽ có tội phạm có chỉ số thông minh cao, cứ nhìn mấy tên áp giải chúng ta là biết.
Xem, này không phải đã gặp được.
“Là ai cả loại người quái dị này cũng bắt tới?!”
Đáng giận, cứ nhiên câu đầu tiên liền nói ta như vậy!
Ta đối với tên đang kinh ngạc kia trừng mắt. Lại nghe phía trước có người thở dốc vì kinh ngạc.
Ngẩng đầu nhìn, áo xanh râu dài, trước mặt là một đuôi đàn cổ —
Cả hai người này ta đã từng gặp qua.
Lạc Phỉ Nhiên thở dài một tiếng: “Thức đáng tiếc a. Nếu không phải người nhận biết ta, nói không chừng ta có thể tha cho người một mạng – Trác phu nhân!”
“Trác phu nhân? Hần?!” – Vương Chí Hiên kêu to chỉ vào mũi ta – “Hần sẽ không phải là nam thê kia của Trác Bất Phàm đi!”
Lời nói kế tiếp của hần càng làm ta tức lộn ruột.
“Ta nghĩ Trác Bất Phàm là một tên thích thu thập mỹ nhân, không nghĩ hần lại không có phẩm vị như vậy!”

Cư nhiên thú một tên mập muốn tướng mạo không tướng mạo, muốn đáng người không đáng người a!

Ta ngứa tay tát một cái lên mặt hăn.

Vương Chí Hiên nhất thời sững sốt, sau đó bùng mặt kêu to: “Người, người, người cư nhiên dám đánh ta! Xú tiểu tử, xem ta không đem ngươi đánh chết!” Rống giậm liền nhào tới.

Ta mau lui lại hai bước. Hăn nhào tới, đã đánh không trúng lại còn cực kỳ chặt vật ‘đo đất’.

“Người tới! Bắt hăn cho ta!” Vương Chí Hiên nằm trên mặt đất kêu to.

Hai tên đi tới, một trái một phải bắt lấy tay ta.

Ta vừa định giãy dụa, trước mắt một bóng người nhoáng lên một cái, Như Ý vọt tới trước người ta.

Nàng nắm trong tay một chủy thủ màu vàng, lưỡi dao đặt trước cổ mình: “Các ngươi không được tổn thương hăn! Nếu không ta sẽ chết cho các ngươi xem!”

Chúng ta đều bị biến cố trước mặt làm hoảng hốt.

“Người, đây là vì cái gì? Ta không phải tình địch của ngươi sao?” Ta hỏi

Như Ý một tay nắm chủy thủ, một tay đem ta từ trong tay hai đại hán lôi ra: “Ta tuy rằng chán ghét ngươi, nhưng là, ngươi là người Trác công tử yêu nhất, ta không muốn hăn thương tâm.”

Không phải vì ta, này thực bình thường!

Bất quá nàng đã cho ta thấy một mảnh chân tình với Trác Bất Phàm.

“Trác Bất Phàm tính là cái gì! Ta Vương Chí Hiên có Tể tướng làm chỗ dựa, ta sẽ thu thập so với hăn càng nhiều mỹ nhân hơn!” – Vương Chí Hiên ở nơi nào đó sửa soạn – “Hừ! Thiếu một nữ nhân cũng không tính là gì! Dem hai người bọn họ đều bắt cho ta!”

Lạc Phỉ Nhiên vội mở miệng: “Người đã đáp ứng đem nàng cho ta! Đàn tranh của nàng chính là nhất tuyệt a!”

Phiền chết người!!!

Ta kêu to: “Trác Bất Phàm! Người nếu không đi ra, đừng trách ta độc ác!!”

Mọi người lấy loại ánh mắt nhìn người điên nhìn ta.

Mà một trận cười từ ngoài cửa nhẹ nhàng tiến vào: “Ai nha bảo bối, ta là nghĩ ngươi vẫn còn muốn ngoạn đầu

” Tiếp sau đó, một thân ảnh thon dài xuất hiện trên đại sảnh, ung dung đường hoàng kéo ta vào lòng.

“Trác ...” Lạc Phỉ Nhiên nói không ra lời.

Vương Chí Hiên thật ra lại kêu trước: “Người sao lại biết nơi này!!”

Trác Bất Phàm cũng không để ý đến hăn, sờ sờ mặt ta: “Hình như gầy một chút, hai ngày nay thực quá vất vả rồi.”

Ta trề môi: “Người nên đến sớm một chút.”

“Ta một đường chạy tới đây, cũng không dám chậm trễ, không phải sao?”

“Trác trang chủ, ta...” Lạc Phỉ Nhiên nột nột nói.

Trác Bất Phàm lạnh lùng liếc hăn, vung tay lên, một dao chặt đứt dây cổ cầm.

“Bản quan bát tinh tuần án Trương Bình, nay ngươi cưỡng bức bắt người phạm vào quốc pháp, người tới a, bắt hết cho ta!” Trương Bình hợp thời từ bên ngoài chạy vào.

Một đội sai dịch chạy vào, mặc dù có giao chiến ngăn ngừa nhưng quan sai nhanh chóng lấy thắng lợi chấm dứt.

Lạc Phỉ Nhiên bị áp đi qua người chúng ta, Trác Bất Phàm nói: “Đáng tiếc, một hảo cầm.”

Lạc Phỉ Nhiên rầu rĩ, cúi thấp đầu xuống bị kéo ra ngoài.

Chỉ có Vương Chí Hiên tại chỗ kêu to hấn là thân thích của Tể tướng. Trương Bình chỉ tay qua: “Vương tử phạm pháp tội như thứ dân, người tính là cái gì a!” – Vương Chí Hiên bấy giờ mới im lặng, bắt đầu lo lắng cho tương lai của mình.

Ta nhìn tới tên đã đá ta một cước, đợi khi hấn đi qua chỗ ta liền hung hăng đá hấn.

“Người để làm chi?” Trác Bất Phàm hỏi

“Hấn đá ta!”

Trác Bất Phàm lập tức tiến lên, lại cho hấn một cái liên hoàn cước: “Cư nhiên dám đánh bảo bối của ta?!

Thật sự là chán sống!”

Ta ở một bên cười ha ha vỗ tay: “Đánh hay!”

Như Ý chậm rì rì đi tới.

“Trác công tử.”

Trác Bất Phàm ôm thắt lưng ta: “Như Ý.”

Như Ý cười khở một chút: “Như Ý biết chính mình không còn cơ hội ở bên Trác công tử. Sau khi trở về, Như Ý sẽ rời Hội Hoa lâu, làm một nữ tử bình thường.”

Đáy lòng ta có chút không đành lòng: “Thực xin lỗi, tuy rằng biết người là hảo nữ nhân, nhưng ta vẫn không thể đem Trác Bất Phàm tặng cho người.”

Như Ý bỗng nhiên cười xán lạn: “Trác công tử, lúc trước ta gặp Mâu Bình phu nhân các nàng, các nàng nhờ ta nhắn tới ngài, ngài cũng nên đi biệt viện thăm nữ nhân của mình!”

Di? Các phu nhân? Nữ nhân?!

Ta một phen đẩy hấn ra: “Đây là có chuyện gì?!” Một ta còn vì không thể lưu cho hấn đứa nhỏ mà phiền não, ai ngờ hấn đã sớm có không chỉ một đứa!!

“A, bảo bối, người nghe ta giải thích, ta chính là lo lắng người biết sẽ không vui nên mới dấu người...” Trác Bất Phàm một bên dỗ dành ta một bên trừng mắt nhìn Như Ý, không nghĩ tới nàng cuối cùng lại chơi hấn một vỏ này.

Ta kêu to: “Ta muốn trốn đi! Ta muốn leo tường! Cho người đeo mười bảy mươi tám cái nón xanh!” Hướng cửa chạy ra.

“Bảo bối! Không nên a!” Trác Bất Phàm ở phía sau kêu to.

Ta không để ý tới hấn, liều mạng chạy về phía trước.

Phía sau tiếng tay áo phàn phật bay. Ta biết, hấn nhất định sẽ đuổi theo.

—Hoàn—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/my-nhan-kiep>